

SEMINARUL TEOLOGIC

„SFÂNTUL IOAN

LICEAL ORTODOX

IACOB” DOROHOI

„Mergând, învățați toate neamurile...” (Matei 20, 20)

Viata școlii tale

Nr. 7 (aprilie — iunie) 2021

REVISTA ȘCOLARĂ DE CULTURĂ, SPIRITUALITATE ȘI CREAȚIE,
CU APARIȚIE TRIMESTRIALĂ

Președinte,

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan,
Arhiepiscopul Iașilor și
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vicepreședinte,

Director,
Pr. prof. Petru-Georgel Chichioacă

Coordonatori,

Prof. Cristina-Ionela Ignat
Prof. Corina-Geta Balan
Pr. Prof. Vasile-Ionuț Crețu
Pr. Prof. Cosmin-Constantin Pristavu

Redactori,

Cadre didactice
Elevi și absolvenți
Colaboratori

Tehnoredactare și design,

Pr. Prof. Cosmin-Constantin Pristavu

Corector,

Prof. Corina-Geta Balan

Adresa redacției:

Str. Poștei, nr. 14, mun. Dorohoi, jud. Botoșani
Email: semdorohoi@yahoo.com
www.facebook.com/seminaruldorohoi
Cod postal 715200
Tel. / fax. 0231611961

„Viața școlii tale” este o revistă școlară de cultură, spiritualitate și creație, cu apariție trimestrială, realizată de elevii și profesorii Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi.

Revista apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Responsabilitatea pentru articolele publicate în revista „Viața școlii tale” revine în exclusivitate autorilor. Lucrările, ilustrațiile și fotografiile cuprinse în această revistă pot fi reproduse, preluate sau utilizate numai cu menționarea sursei.

Editura Prospexi
Tiparul executat la Tipografia Cprint
Dorohoi, 2021

<i>Cuvânt înainte</i>	p. 4
<i>Cuvântul Părintelui Director la Festivitatea de absolvire a Promoției 2017-2021</i>	p. 5
<i>Discursul șefului de Promoție 2017-2021</i>	p. 6
<i>Cuvinte de mulțumire ale elevilor de la profilul Teologie Pastorală, Promoția 2017-2021</i>	p. 7
<i>Ethosul românesc din diaspora franceză, văzut prin ochii unui preot ortodox român</i>	p. 9
<i>Viața românilor ortodocși din Italia. Studiu de caz</i>	p. 14
<i>Viața Sfântului Ierarh Ghelasie de la Râmneț</i>	p. 16
<i>#Teatru de păpuși cu Cântăcioși!</i>	p. 17
<i>Atelier de discuții pentru elevii seminariști în cadrul Simpozionului internațional Dumitru Stăniloae</i>	p. 18
<i>Cateheză „Despre cinstirea Sfintelor Icoane”</i>	p. 19
<i>Despre prietenie, în Scrisori către Luciliu</i>	p. 21
<i>Copilărie. Tata</i>	p. 22
<i>De câte ori</i>	p. 22
<i>The Freedom Within</i>	p. 23
<i>Om de astăzi între libertate și dependențe</i>	p. 24
<i>Addiction, a life disorder</i>	p. 25
<i>The pursuit of...freedom</i>	p. 26
<i>Cele șapte păcate de moarte</i>	p. 27
<i>Picătura de COOLtură</i>	pp. 28-29
<i>Știați că?</i>	p. 29
<i>Lucrări de pictură în Paraclisul Seminarului „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi</i>	p. 30
<i>Lansare de CD „În grădina bucuriilor”</i>	p. 30

ISSN 2783 - 9931 ISSN - L 2783 - 9559 (on-line)
ISSN 2783 - 9559 ISSN - L 2783 - 9559

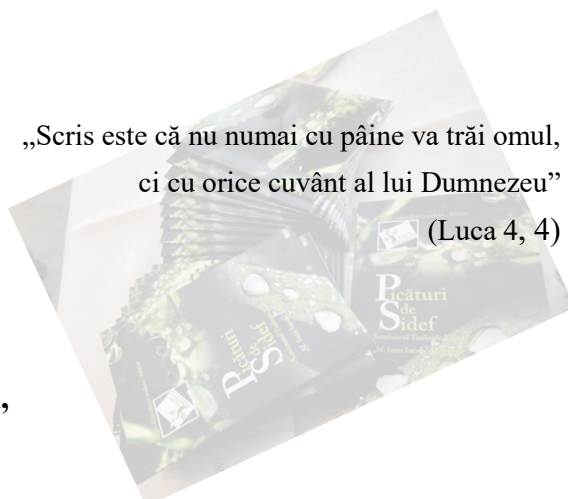
Coperta: icoana Sfinților Împărați Constantin și Maica sa, Elena, pictată de Athanasie zugrav, 1699, aflată în Biserica Mitropoliei din Târgoviște.

Cuvânt înainte

„Scriș este că nu numai cu pâine va trăi omul,
ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu”
(Luca 4, 4)

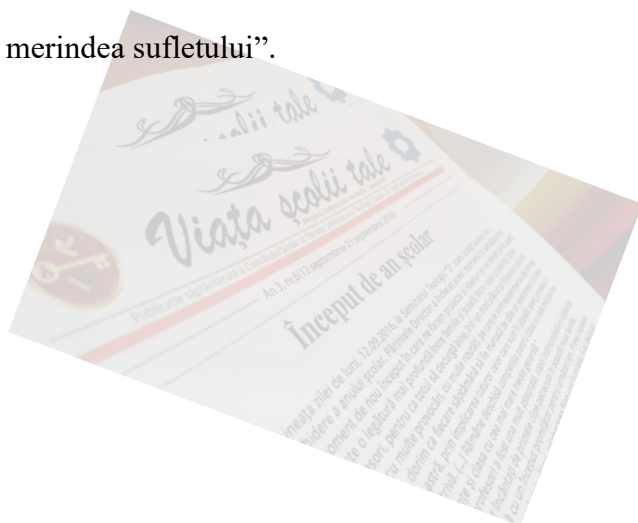

Dragi cititori,

Numărul de față al revistei Seminarului dorohoian își propune să vină înaintea dumneavoastră cu un material bogat și divers, care să vă ofere fragmente de spiritualitate, de cultură, de frumos, ca pe o aleasă hrană spirituală, frânturi de gânduri și idei adunate în jurul temei centrale, *Omul de azi între LIBERTATE și DEPENDENȚE*.

Strânsa colaborare între elevi, profesori și chiar absolvenți ai Seminarului, face posibilă expunerea, diseminarea și valorificarea unor experiențe și momente frumoase din viața școlii noastre, de care suntem mândri și pe care vrem să le facem cunoscute și acelora care cred că Seminarul presupune mai mult o atmosferă sobră, monotonă, mănăstirească. Elevii noștri sunt tineri talentați, creativi, inteligenți, frumoși la suflet și la chip și cea mai mare parte a articolelor din revistă reflectă inițiativele, creațiile și activitatea lor, evident sub îndrumarea unor cadre didactice implicate și motivate.

Sperăm să aveți răbdarea și bucuria de a lectura tot cuprinsul revistei și de a găsi în ea măcar câteva fărâme din această hrană spirituală despre care și scriitorul Liviu Rebreanu spunea: „cuvântul este merindea sufletului”.

DIRECTOR,
Pr. Prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ

Cuvântul Părintelui Director la Festivitatea de absolvire a Promoției 2017-2021

Stimați colegi, dragi absolvenți ai claselor a XII-a care ne bucurați în acest final de an școlar încheind cu succes studiile liceale în cadrul Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi,

Cu regret că situația face să vă adresez aceste cuvinte de la distanță și nu din mijlocul vostru, vă asigur că sufletește vă sunt alături, fiind pătruns de aceleași emoții ca și voi, cei prezenți la cursul festiv.

Mă adresez în special vouă, tinerilor care vă pregătiți să încheiați o etapă importantă și poate cea mai frumoasă a vieții voastre de până acum. Am convingerea că Seminarul chiar a fost pentru voi locul în care v-ați pregătit pentru ziua de mâine și, dincolo de achizițiile de cunoștințe, mai multe sau mai puține, pe care le-ați dobândit, ați învățat în primul rând să fiți oameni și să oferiți lumii din darurile cu care Dumnezeu v-a înzestrat. Fiecare dintre voi, prin unicitatea voastră, ați dat valoare școlii noastre și ați făcut mai frumoasă și interesantă atmosfera din ea. În plus, ne-ați făcut mândri prin reușitele voastre și ne-ați motivat să ne facem datoria cât mai bine posibil.

Cu siguranță că mai aveți pași importanți de străbătut în următoarele săptămâni: atestatul, bacalaureatul și, sper, pentru cei mai mulți, admiterea la Facultate. Vă urez mult succes în tot ce veți face și vă îndemn, atunci când veți întâlni piedici în calea voastră, să nu uitați de cuvintele Sfântului Apostol Pavel adresate filipenilor: „Toate le pot

întru Hristos, Cel care mă întărește” (4, 13).

M-aș bucura ca părinții să vă fi fost model în acest sens, să vă fie în continuare un sprijin găsindu-și puterea în recunoștința și dragostea ce le-o veți purta cum se cuvine. Vă rog a fi mesageri ai gândurilor mele de apreciere către dumnezeilor pentru toată implicarea și sprijinul pe care l-au acordat vouă ca elevi și nouă ca instituție.

Nu în ultimul rând, vreau să mulțumesc cadrelor didactice pentru întreaga activitate desfășurată cu Promoția 2017-2021, precum și profesorilor diriginți pentru îndrumarea și orientarea oferită tinerilor, dorindu-le ca și pe viitor să aibă parte de copii cel puțin la fel de buni, de frumoși și plini de daruri.

Director,
Pr. prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ

Discursul șefului de Promoție 2017-2021

Preacucernice Părinte Director, Stimată Doamnă Dirigință, Stimăți Domni Profesori, Dragi Părinți și Colegi,

Trebuie să mărturisesc că mă încearcă sentimente aparte, sentimente pe care nu știu exact să le definesc, mai ales în aceste vremuri tulburi pe care le trăim, pe care le cunoaștem cu toții, de altfel.

Astăzi, se încheie o nouă etapă din viața noastră.

Scriem împreună ultima scenă a celui de -al patrulea act al unei piese, pe care sugestiv am intitulat-o, la fiecare sfârșit de an școlar: „Ani de liceu”.

A fost un greu, un an în care am experimentat și un altfel de școală, școala online, am experimentat trei scenarii, pentru ca astăzi să ne aflăm la capătul unui drum și al unui nou început. Am

devenit și mai săraci, aici, pe pământ, pentru că am pierdut un dascăl devotat, un tată al tuturor, un prieten adevărat, un sfătuitor, un om de o înaltă ținută morală și academică. Nu mă pricep a potrivi cuvintele mai ales când trebuie să vorbesc de Părintele Constantin, Părintele nostru iubit. L-am cunoscut acum 18 ani când, copil fiind, alergam prin curtea școlii... Uneori nu înțelegeam ce se petrece... dar timpul a trecut... și iată, pașii mei, la un moment dat, s-au legat de Seminar având un alt statut, acela de elev. Îmi lipsește, îmi lipsește îmbrățișarea lui specială, care îți dădea încredere, îmi lipsește zâmbetul larg, chipul luminos. Vă prețuim și vă păstrăm pioasă amintire, Preabunule Părinte! În amintirea lui, vă rog să-mi permiteți să ofer o floare distinsei sale doamne, iar pentru sufletul domniei sale să aprind o lumânare.

Vă mulțumesc!

Ce pot să mai spun, este că îmi va stăruî în minte sloganul care se află scris pe banerul de pe corpul 2 al școlii, și anume: „Școala este clădirea în care se află ziua de mâine”, deoarece, aici, la Seminarul Dorohoian am descoperit și am deslușit tainele cunoașterii, aici, împreună cu dumneavoastră, distinși domnii profesori, susținuți îndeaproape și de bunii noștri părinți, am pus o piatră la temelie viitorului nostru. Tot aici am învățat că „Elevul nu e un sac pe care îl umpli, ci o lumânare pe care o aprinzi” pentru că dumneavoastră, distinși domnii profesori, ați vegheat ca noi să avem oportunități, ca noi să avem șansa de a ne implica în proiecte, să avem șansa de a învăța frumos,

de a ne încrede în ceea ce facem și în ceea ce ne dorim să facem. Seminarul ne-a oferit această posibilitate și în toți acești ani fiecare dintre noi a găsit calea spre care să se îndrepte. Ne-ați suflat vânt în aripi la timp, și adolescența, cred că ne-a fost frumoasă în Seminar. Că lucrurile s-au întâmplat și se întâmplă așa, o dovedesc și generațiile care revin an de an în școală, și, cu drag, își întâlnesc diriginții, cu drag își întâlnesc profesorii. Cu răbdare vom reveni și noi și, sperăm, să vă găsim aici cu același entuziasm și cu multă dorință de muncă.

De pe câmpul amintirilor culegem astăzi flori de „Numă-uita” și le colecționăm în cartea inimii, sperând că nu se vor ofili niciodată. Mi-e greu să-mi imaginez ce va urma, pe ce culme ne va purta vântul visurilor noastre.

Mi-ar plăcea să mai trăiesc încă o dată acești ani de liceu. Mi-aș dori să învăț de două ori mai mult, ca să am un bagaj și mai mare de cunoștințe.

Se spune că oamenii nu eșuează pentru că ținesc prea sus și ratează, ci pentru că ținesc prea jos și nimeresc. Dumneavoastră, domnii profesori, ne-ați ajutat să luptăm pentru idealurile noastre, ne-ați călăuzit pașii aidoma unei candelă într-o camera întunecoasă și ați reușit să mențineți flacăra speranței mereu arzândă în sufletele noastre. Calea spre succes este lungă. Cineva spunea odată că cel mai important lucru e să nu te oprești din mers. Nu contează că te deplasezi încet, important e că înaintezi! Iar, dumneavoastră ați știut să nu ne lăsați singuri pe acest drum anevoios. Ați avut răbdarea să ne învățați lucruri care ne vor fi de folos în viitor, dar cel mai de preț lucru învățat este acela de a fi un om cinstit, drept, demn, curajos, inteligent, perseverent și visător. Pentru toate acestea, Promotia 2021 Vă mulțumeste!

De asemenea, Vă mulțumim dumneavoastră, Dragi părinți, pentru susținerea necondiționată și ne rugăm Cerului să vă aibă în pază! Ne cerem iertare pentru momentele în care v-am supărat, dar vă asigurăm că nu a fost intenționat. Indiferent de vârstă suntem încă copii! Vă asigurăm de respectul și dragostea noastră! Recunoștință aducem și Serviciului Secretariat, Contabilitate, personalului nedidactic pentru tot ce s-a făcut pentru noi.

Dragii mei colegi, vă doresc să aveți zile senine precum albastrul cerului, luminoase precum mănunchiul de raze strălucitoare și dulci precum mierea „Vă doresc mult succes la examenul de maturitate și sper să ne revedem sănătoși!”

Mulțumesc Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Ioan Iacob, pentru că au îngăduit să fac parte din Marea Familie a Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi.

Cu aleasă prețuire, pentru atunci când vom putea spune: „Cât de frumos era atunci!”

În numele clasei a XII –a B,
Andra-Maria IGNAT

Cuvinte de mulțumire ale elevilor de la profilul Teologie Pastorală, Promoția 2017-2021

Preacucernici părinți, distinși domni profesori, dragi invitați și iubiți colegi, Hristos a înviat!

„Dumnezeu vrea să știm că viața este o serie de începuturi, nu de sfârșituri. La fel cum absolvirile nu sunt rezilieri, ci declanșări. Creația este un proces continuu, iar atunci când vom crea o lume perfectă în care iubirea și compasiunea sunt împărtășite de toți, suferința va înceta.”
Bernie Siegel

Iată-ne, astăzi, la finalul unei lungi și frumoase călătorii. Sincer, când îmi alegeam cuvintele pentru acest mic discurs, m-am oprit pentru câteva clipe din scris și mă

miram de faptul că totul a trecut atât de repede, nici nu am apucat să realizăm când ne-am maturizat atât de mult, când timpul și-a pus amprenta asupra noastră, aducându-ne a fi oamenii de acum. Îmi amintesc nenumăratele momente când foarte mulți dintre noi eram nerăbdători să sosească această zi: „mai este un an...o lună...o

săptămână...o zi”. Ei bine, acea zi a sosit, iar eu tot nu pot să cred. Această nerăbdare s-a dovedit a fi absurdă.

Parcă mai ieri eram acei mici bobocei, plin de emoție, nesiguri pe ei și alegerile pe care trebuie să le facă. La acel timp, nu aveam ancorată nici o idee cu privire la vom face pe parcursul liceului, doar sentimentul că ne aflăm unde trebuie.

Vă mai amintiți ce-ați simțit când ați pășit pentru prima dată pragul acestui loc minunat? Eu unul, știu că aveam inima cât un purice, simțindu-mă atât de mic printre oameni atât de mari! Îmi amintesc exact prima zi în care am intrat în sala de clasă. Îmi amintesc căldura cu care ne-a primit părintele Călinescu, la acea vreme, părintele nostru diriginte. De altfel, îmi amintesc pe fiecare dintre scumpulii mei colegi. Puteam să văd cum unii dintre ei își ascundeau, la rândul lor, emoțiile, iar cum alții încercau să păstreze o ținută serioasă. După ce părintele diriginte ne-a vorbit câte puțin despre misiunea noastră de tânăr licean, cât și de tânăr teolog, ne-a urât o ședere cât mai confortabilă în această nouă casă, și ne-a lăsat pe noi să ne cunoaștem mai bine.

Deși, părănd o eternitate, prima zi de liceu a trecut repede. Pe urmă, cu timpul, am început să ne apropiem unul de altul. Ne-am conturat primele noastre dorințe de viitor, am început să clădim puțin din piatra de temelie a statului nostru de elev de liceu. Cu privire la mine, pot spune că m-am acomodat destul de repede cu noile împrejurări. Și chiar dacă au mai existat și momente mai puțin bune, consider că într-un final am realizat că mai presus de toate, cel mai important lucru este prietenia. Iar totuși acești colegi care se află astăzi, alături de mine, mi-au demonstrat acest fapt. Iar după cum spunea cineva: „prietenia e lucrul cel mai greu de explicat. Nu este ceva ce se poate învăța la școală. Dar dacă nu ai învățat ce înseamnă prietenia, înseamnă că nu ai învățat nimic”.

Până la urmă, toți acești 4 ani, cu bune și cu rele, vor rămâne mereu în amintirea noastră. În final, amintirile vor fi cele care ne vor lega de aceste momente, momente pe care

nu sunt capabil să le uit vreodată. Întru adică, cum aș putea să uit de glumele lui Valentin, perlele lui Raul, de înțelepciunea celor doi Alexandru, sau de trăznăile minunaților Andrei, Emil și Robert și, mai ales de momentele când Dumitru ne dovedea cât de diferită este cultura noastră față de cea a Republicii Moldova. De asemenea, cum să dăm uitării chiulurile noastre, de cele mai multe ori, eșuate, de născocirile făcute alături de colegul de bancă și multe altele. Cu siguranță, nu o să uit primul 2 neoficial și replica memorabilă a doamnei profesor de istorie, care ne prinsese că am copiat la unul dintre teste: „Să știți că, de data asta, trec cu vederea, nu vă pun 1...vă pun 2”. Totodată, cum am putea să dăm uitare faptului că doamna profesor mereu ne-a privit ca pe copiii dumneaei, contribuind, de asemenea, ca sămânța înțelepciunii să înflorească în fiecare dintre noi. De altfel, cum am putea uita orele de limba română, când, pe lângă multele opere studiate, doamna profesor mereu ne-a ținut cu ochii ațintiți în stele și cu picioarele ținute pe pământ. Cum am putea să lăsăm în urmă toate momentele în care la orele de

dogmatică, liturgică și spiritualitate, părinții profesori ne-au ancorat în adevărata dragoste pentru Dumnezeu? Sau... cum am putea să uităm de toate activitățile pe care le-am desfășurat în toți acești ani? Mai ales, când vine vorba de proiectele Erasmus+ , cât și de activitățile pregătite cu atâta îndemânare de către părintele pedagog, sufletul îmi surâde de fericire la fiecare clipă în care am putut să iau parte la tot

acest ansamblu de experiențe unice. Iar... acum, cum am putea să îl uităm pe părintele Pristavu, care, începând cu clasa a X-a, ne-a fost un tată neobosit. Mereu purtându-ne în brațele sale, cu multă atenție ne-a ghidat pe cele mai înalte culmi ale acestei vieți. Din suflet vă mărturisesc că îi sunt recunoscător pentru toate câte ne-a învățat, pentru că și-a rupt o bucată din sufletul dumnealui pentru a ne forma pe noi.

Tuturor profesorilor noștri le mulțumim pentru că ne-au oferit ocazia să descoperim lucruri noi care ne vor folosi în activitatea ce urmează, pentru că au transformat relația rigidă elev – profesor într-una de comunicare deschisă și prietenie și pentru că ne-au format ca oameni. Vă mulțumesc pentru toate întrebările, uneori copilărești, la care v-ați străduit să găsiți răspunsuri, pentru acele cuvinte cheie pe care ni le-ați oferit ca punct de plecare în căutările din inima noastră. De asemenea, vă mulțumesc pentru toate discuțiile „offtopic” pe care le-am purtat și pentru sprijinul acordat în momentele de impas.

Astăzi este un moment de sfârșit și totodată un nou început, o nouă viață neașteptată. Este momentul când cele

acumulate pe băncile școlii vor fi puse în practică și vor legitima valoarea câștigată în timpul facultății. Noi avem astăzi nu numai pregătirea necesară unor buni teologi și filologi, ci și capacitatea de a reuși în viață. Cu siguranță, după numeroasele examene prin care am trecut și experiența câpătată în anii de liceu, suntem pregătiți să facem față obstacolelor care ne vor aștepta de acum înainte.

Vă doresc numai zâmbete și rezultate cât mai bune la marele examen ce va să vină.

Pentru ultima dată, eu am fost Dohotaru Daniel – Iulian, absolvent al Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob”.

Vă mulțumesc!

Iulian-Daniel DOHOTARU, XII A

Ethosul românesc din diaspora franceză, văzut prin ochii unui preot ortodox român

In contextul anului omagial dedicat pastorației românilor din Diaspora, unul dintre obiectivele fiecărei noi ediții a Revistei Școlii a fost acela de a provoca la reflecție și dialog pe unii dintre absolvenții Seminarului care slujesc sau își desfășoară activitatea în comunitățile românești din afara granițelor țării noastre. Așa se face că destinatarul unui tir de întrebări izvodite din simțirea și mintea seminaristilor de azi a fost Preacucernicul Părinte Emil Ungureanu, absolvent în Promoția 2005-2009. Născut ca unul dintre cei dintâi copii ai democrației, în anul 1990, pelerin de la Facultatea de Teologie la cea de Istorie, de la atelierul de pictură de la Mănăstirea Vlădiceni la meseria de charcutier-traiteur, de la slujirea diaconească la parohia pe care o păstorește în comuna Loudéac, departamentul Côtes-d'Armor, Franța, Părintele, el însuși un căutător neobosit de viață duhovnicească și de rost, desfășoară o frumoasă activitate pastoral-misionară și educativă în Diaspora românească.

Părintele Emil este parohul unei comunități care numără peste 1500 de suflete, marea majoritate fiind originari din județele Botoșani și Suceava, și, cu timp și fără timp, împreună cu familia și cu cei apropiați vieții de parohie, desfășoară diferite activități, menite să domolească dorul de casă al românilor și să ofere hrană spirituală de bună calitate celor care, din punct de vedere material, nu duc grija zilei de mâine.

Părintele Emil este parohul unei comunități care numără peste 1500 de suflete, marea majoritate fiind originari din județele Botoșani și Suceava, și, cu timp și fără timp, împreună cu familia și cu cei apropiați vieții de parohie, desfășoară diferite activități, menite să domolească dorul de casă al românilor și să ofere hrană spirituală de bună calitate celor care, din punct de vedere material, nu duc grija zilei de mâine.

Î: A fost Diaspora alegerea sfinției voastre? Povestiți-ne primele impresii pe care le-ati avut o dată cu începerea activității pe un alt tărâm decât cel natal.

Doamne ajută și bucuria Învierii să fie încă în inimile fraților voastre! Încă de la început aș vrea să știți că am fost plăcut impresionat de inițiativa părintelui profesor Cosmin Pristavu de a aduna mărturii de la cei care și-au ros tunicile pe băncile Seminarului din Dorohoi. Am scris și rescris și tot am reformulat răspunsurile la întrebările dumneavoastră încât să mă pot apropia cât mai mult de realitatea lucrurilor și a atmosferei de aici din Diaspora. Dar am ajuns la concluzia că oricât aș adânci, detalia răspunsurile și oricât de bine

le-aș structura, tot se pierd din vedere unele aspecte. Așa că cine dorește să aprofundeze lucrurile și să se lămurească care este viața credincioșilor și a slujitorilor sfințelor altare în afara granițelor țării, să vină și să vadă cu proprii săi ochi. Viața parohiilor din afară este în general aceeași peste tot cu foarte mici detalii între ele, însă ritmicitatea este aceeași. În cele ce urmează nu vă voi expune un adevăr (pentru că Adevărul este Unul singur), ci vă prezint lucrurile din perspectiva mea, a unui simplu și neisprăvit preot. Lucrurile trebuiesc înțelese ca atare, și sper ca totuși să orienteze cât de cât pe cei care doresc ca după terminarea studiilor teologice să slujească conaționalilor săi din Diaspora. Dacă nu am fost clar sau destul de explicit în răspunsurile date, sau dacă s-au ivit și alte aspecte ce nu au fost cuprinse în acest interviu, vă stau la dispoziție prin intermediul părintelui profesor.

Da, am ales Diaspora neștiind în ce mă bag, dar a fost o alegere pe care nu o pot regreta. Nici dacă aș fi plănuit lucrurile de acasă (din România) nu cred că se potriveau așa de bine. Poate o să vă surprindă, și nu o spun pentru a mă lăuda - departe de mine gândul acesta, dar nu-mi amintesc să fi avut vreun moment de poticneală în acești 7 ani de când sunt în Franța; și asta pentru că le-am primit pe toate ca din mâna Bunului Dumnezeu. Nici măcar nu am avut gândul că voi merge în Diaspora pentru a fi hirotonit. Am fost chemat la preoție, ea m-a ales pe mine și nu eu, dar am primit-o ca pe cel mai mare dar al vieții; și pe zi ce trece aprofundez măreția acestei slujiri și mă uimesc de puterea Harului pe care îl avem noi preoții și pe care de foarte multe ori îl neglijăm sau chiar nu suntem conștienți de el.

Eu am slujit direct aici; aici am fost hirotonit diacon în 2017 și apoi după doar 6 luni preot. Nu am experiența slujirii pe tărâmul natal și nici măcar cea a preotului de parohie. Eu sunt preot misionar și slujesc în mai multe comunități (vreo 5). Ce înseamnă să fii preot misionar? Înseamnă să te duci și să le duci ceva oamenilor în comunitățile aflate poate chiar la sute de km de tine. Sau mai corect spus: pe Cineva! Să-L duci pe Hristos întâi ca prescură, apoi ca Agneț, iar mai apoi ca Biruitor (IC XC Biruitorul-referire la frângerea Sfântului Agnet) și să-L faci disponibil și prezent în mijlocul lor. Desigur că trebuie luat în vedere și aspectul spațiului liturgic și amenajarea acestuia de care tot preotul misionar trebuie să se ocupe: icoane, lumânări, prescuri, cărți de cult, tămâie și cărbuni, sfinte vase, cadelniță, efectiv tot ce e nevoie pentru a putea sluji în condiții corecte; iar când mai e și un botez, cristelnița. Vă puteți imagina cum arată port-bagajul unui preot misionar? „Micul pangar”!

Noi slujim aici în bisericile fraților catolici. Ei ni le

pun la dispoziție, iar programul slujbelor variază în principiu de disponibilitatea spațiului de cult. Fiind minoritari și musafiri în țara lor, depindem de ei. Puține sunt comunitățile unde românii au reușit să-și construiască o biserică din temelii.

Venind din spațiul ortodox unde știm cu toții cât de frumos este împodobit și amenajat pentru slujbe și găsim aici bănci, orgi și statui, și văzând că într-un astfel de loc se vor desfășura sfintele slujbe, mi-am zis în sinea mea „Nu sunt icoane ?! O să le pictez eu....dar nici la strană nu are cine cânta și nu are cine să-l ajute pe părintele ! O să mă duc eu” – pe atunci nu eram hirotonit când am avut primul contact cu activitatea eclezială în Diaspora. Cu timpul lucrurile s-au așezat.

Î: *Există diferențe între slujirea într-o biserică în străinătate față de una din România?*

R: Consider că nu ar trebui să existe diferențe între locașurile în care slujesc arhierii, preoții și diaconii. Că te afli într-o Biserică în Franța, în România, în America, în Japonia sau în altă parte, scopul slujirii rămâne același: întâlnirea cu Hristos. Ori eu nu pot fi condiționat de arhitectura sau dotările pe care mi le oferă spațiul/mediul. Să ne aducem aminte de pustnici, în ce condiții slujeau Sfânta Liturghie prin munți și pustie; sau de preoții închisorilor comuniste care nu aveau icoane, veșminte, cărți și altele necesare. Ba nici antimise nu aveau și își puneau ei piepturile drept masă pe care se aducea Sfânta Jertfă. Desigur că sunt cazuri excepționale aplicate în condiții și contexte extreme. Dar scopul era unul singur: comuniunea și relația între ei și a lor cu Dumnezeu. Câtă vreme nu-mi stă mintea la slujbă pentru că nu am nu știu ce icoană sau zic că nu mă pot ruga pentru că la slujbe nu se cântă pe nu știu ce glas care-mi place mie sau că nu exista cor, sau că prezența sau absența unuia dintre credincioși mă deranjează, atunci este o problemă că nu caut relația cu Dumnezeu ci cu un

mediu în care mă simt eu bine sau confortabil. Cred că ar trebui să ne putem ruga indiferent de împrejurimi sau de circumstanțe. Poate că singura diferență (dincolo de virtuțile sau harismele slujitorului) ar fi limba în care se slujește. Și la noi atunci când sunt creștini ortodocși francezi punem ectenii și rugăciuni în limba franceză ca să înțeleagă și ei.

Cât privește regularitatea slujbelor, trebuie să știți că mare parte din preoți au un job, lucrează. Au familie, copii, credite de plătit ca orice om ce trăiește în lume, iar din preoție nu se poate trăi. Depinde deci în primul rând de disponibilitatea preoților pentru slujirea de peste săptămână. Când lucram, îmi luam concediu în Săptămâna Mare și cea Luminată, o săptămână la Crăciun, iar restul de două săptămâni (căci 5 săptămâni de concediu avem legal în Franța) le luam câte o zi când era vreo sărbătoare. Pe de altă parte, masa de credincioși care formează comunitățile este

compusă din tineri, care și ei la rândul lor lucrează. Deci în sărbătorile de peste săptămână prezența credincioșilor este foarte scăzută căci nu avem în comunități oameni care „să stea degeaba”, ci sunt prinși cu munca, caută să își facă un trai mai bun ca în România, să câștige bani să trimită acasă și din nefericire investesc prea mult timp și energie în cele trecătoare.

Î: *Dat fiind contextul și duhul secularizării*

valorilor religioase care se accentuează pe zi ce trece în străinătate, dublat de un standard crescut al calității vieții, ce (mai) propune Biserica pentru românii aflați temporar sau permanent în străinătate?

R: La fel de bine se poate mântui un suflet într-o societate atee pe cât un altul se poate pierde într-o societate morală. Depinde de caracterul și voința fiecăruia; tot timpul Biserica a îndemnat la cumpătare și la urmarea vieții lui Hristos. Însuși Domnul zice: „Cine vrea să vină după Mine ...” deci suntem liberi să alegem. În epoca primară, societatea nu i-a împiedicat pe credincioși să devină sfinți, ci din contra i-a ajutat, cu toate că era o societate fără de Dumnezeu în care idolatrizarea era la modă. Revenirea la simplitate și la o viață autentică cu Hristos asta propune Biserica nu doar românilor din străinătate, ci fiecărui credincios de pretutindeni. Să nu ne uităm originile și menirea noastră în această lume.

Î: Cum este valorificată moștenirea tradițiilor românești purtate de români și practicate în străinătate?

R: Cred că românii din diaspora (nu toți) sunt mai fixați și mai patrioți, cel puțin așa manifestându-se în exterior. Și când zic aceasta mă refer la faptul că, precum străbunii noștri se îmbrăcau în costumul popular cel mai bun și mai frumos pentru a merge duminică la Biserică, așa și acum, cam toți au în garderobă o ie, sau cel puțin un tricou, un fular cu tricolorul sau chiar vreun suvenir luat de prin zonele turistice ale României. Păstrează și duc mai departe tradiția românească așa cum și-o amintesc din copilăria lor și fără să fie legați sau dependenți oarecum de Biserică. Anul trecut cu câțiva copilași din parohie (vreo 12 cu vârste între 5 și 14 ani) am mers la colindat pe la câteva case unde eram așteptați. Un alt grup de bărbați au jucat capra în centrul orașului, de au rămas francezii cu gurile căscate adunându-se ca la spectacol. Se colindă între ei, se vizitează de Paști, vin de iau lumină și sfințesc bucatele, se născocesc unii pe alții, iar atunci când știu că e o anumită tradiție de făcut sau un obicei legat de vreo sărbătoare, vin la Biserică sau mă sună pentru a întreba cum se face.

În valorificare tradițiilor românești un rol foarte important îl au magazinele românești. Prin produsele găsite aici se promovează gustul și cultura culinară de acasă, care uneori este în conformitate cu viața Bisericii. Sunt și români care nu frecventează biserica (și asta trebuie să o recunoaștem), dar care se conformează totuși cu tradiția românească, cumpărând vopsea de ouă sau miel de Paști, cozonaci, pastramă sau varză murată pentru Crăciun. Astfel că „pregătirile Martei” cu care se ocupă cei pseudo-credincioși duc oarecum la o conștiință a sărbătorilor și a tradițiilor.

Mai sunt și unii români care organizează petreceri cu prilejurile tradițiilor românești și nu numai. 1 Decembrie, Revelionul, Mărțișorul, sau 8 Martie sunt doar câteva dintre motivele pentru care românii din Diaspora se întâlnesc pentru a se bucura unii de alții și pentru a mai alina din dorul de casă.

Î: În țară, de multe ori, oamenii trăiesc credința într-un mod pe alocuri superficial, rutinant sau chiar superstițios, neacordând atenție unor subiecte precum asceza personală, rugăciunea inimii, prezența la Sfânta Liturghie și o împărtășire mai deasă. Din experiența din străinătate, românii descoperă un mod mai profund de trăire a valorilor credinței. Cum se petrece acest fenomen în parohia în care slujiți?

R: În Diaspora ori te alipești profund de viața Bisericii, ori te rupi cu totul de ea. Și aici sunt credincioși doar cu numele, superstițioși și care țin mai mult la tradițiile populare sau păgânești decât la cele bisericești. Miza e mare și conștiința oamenilor lucrează în ei. Unii, ca să participe de exemplu Duminica la Dumnezeiasca Liturghie, parcurg uneori și distanțe de peste 150 de km. Dacă mai au și 2-3 copilași se trezesc cu o oră și mai devreme ca să-i îmbrace și să-i pregătească de drum. Ori după o așa osteneală (trezirea la 6, o oră echiparea, două ore dus, două ore întors pe drum în ziua de odihnă), nu își permit să se mulțumească doar cu ce se dă în locul Darului - anafora, ci caută Darul însuși, pe Hristos euharistic. Asceza sau pregătirea pentru participarea la sfintele slujbe se mută pe un alt registru. Credincioșii din parohia noastră care vin pe jos la Biserică îi putem număra pe degete. Toți ceilalți însă investesc în timp, voință și răbdare. Sunt unii care nu au cu ce se deplasa și depind de disponibilitatea altora cu mașina. Alții lucrează sau sunt de tură și nu pot veni într-o duminică sau sărbătoare, dar data viitoare

când vin recuperează, păstrându-și atenția sporită până la sfârșitul slujbei. Alții chiar se scuză că nu au putut veni la Liturghia trecută. Vedeti, este o altă perspectivă asupra vieții duhovnicești. Când nu ai (sau nu ți-e la îndemână) prețuiești mai mult.

Într-adevăr, împărtășirea cu Hristos este mai deasă aici. Pe deoparte pentru că eu îi îndemn să se împărtășească cel puțin odată pe lună și să se spovedească. Aceasta îi constrânge la o viață ordonată cu anumite renunțări la desfătările lumești și trecătoare. Îi face mai conștienți de „scurtimea acestei vieți” și de scopul viețuirii pe pământ, precum și de ziua cea mare a întâlnirii fiecăruia cu Dumnezeu la Judecată. Pe de altă parte, nu este o noutate sau o inovație. Regimul comunist dar și unele cuvântări ale

fraților preoți din vremea respectivă, au reușit să reorienteze curgerea normală a lucrurilor. Astfel că, din recomandarea ca să se împărtășească credincioșii măcar în cele 4 posturi de peste an, s-a ajuns la înțelegerea de a se împărtăși doar de 4 ori pe an. Găsim mărturii în Constituțiile Apostolice, la Sfinții Părinți (Sfântul Vasile cel Mare) dar și în alte izvoare care arată deasă împărtășire a credincioșilor, de 3 sau chiar 4 ori pe săptămână.

Cum poți să fii prezent la Cină și să nu guști din ea? Omenește vorbind: care dintre noi a fost vreodată invitat de prietenul său sau de rude la masă și nu a gustat din bunătățile puse înainte? Cu cât mai mult când e vorba de Prietenul care nu ne abandonează niciodată. Desigur că și apropierea de Sfântul Potir nu se face orișicum, ci prin post, rugăciune, milostenie, participare activă în viața comunității, dar mai ales prin conștientizarea gestului de comuniune, de împărtășire.

Î: Știm că familia mai este numită și Biserica de acasă, Biserica mică sau Ecclesia domestica, spațiu în care se zămislESC energiile necesare confruntării provocărilor zilnice, un model pentru Biserica mare sau comunitatea parohială. Care este rolul familiei de preot – familiei clericale în pastorația din diaspora?

R: Un rol foarte important îl are doamna preoteasă în construirea și consolidarea comunității! Pentru mine este mâna mea cea dreaptă, un al doilea „eu”. Mă ajută enorm la misiune, nu știu dacă aș fi putut fără implicarea dânsiei. Este

cântărețul meu de strună; faptul că a studiat pian și flaut ca instrumente la liceul de muzică din Cluj a făcut ca să învețe ușor și repede cântările sfintelor slujbe și răspunsurile de la strună. Și rânduiala slujbelor curente o cunoaște foarte bine, așa că pot sta liniștit în Sfântul Altar și să mă îngrijesc de cele de acolo. Mă însoțește chiar și la unele servicii religioase la domiciliul credincioșilor. Este și șoferul meu; atunci când am de străbătut distanțe mari de drum și mă simt obosit, conduce dânsa, iar eu moțai pe scaunul din dreapta. Alteori mai citesc sau întocmesc și trimit programul slujbelor pentru săptămâna ce urmează.

Stă de vorbă cu credincioșii după slujbă și le oferă o

primă îndrumare sau un prim ajutor la problemele lor. Până ce termin eu de consumat Sfintele, sau dacă mai sunt molifte sau rugăciuni de dezlegare sau de călătorie de citit, credincioșii pleacă și de multe ori lasă vorbă la doamna preoteasă. Mă ajută foarte mult și e mereu disponibilă pentru misiune.

Cei doi copii ai noștri nu au avut și nici nu au de ales,

îi luăm cu noi peste tot unde mergem încă de la câteva luni. Participă și ei la slujbă, țin posturile de peste an, Miercurea și Vinerea, se împărtășesc aproape la fiecare Liturghie, fără ca să guste nimic înainte, și toate astea le fac în mod liber, la alegerea lor. Duc și ei o viață de „creștini maturi”. Iar misiunea lor în Biserică pe durata slujbelor este de a face liniște în gupurile copiilor și de a fi modele de cumințenie pentru ceilalți.

Î: Având în vedere că anul acesta este declarat în Patriarhia Română ca an omagial al pastorației românilor din afara graniței și cunoscând – în linii mari, situația cu care se confrută cele mai multe parohii din străinătate, vă rugăm să ne oferiți o imagine a parohiei din punctul de vedere al provocărilor, necesităților sau anumitor nevoi pe care le întâmpinați în activitatea pastorală, misionară sau educativă. Credeți că o colaborare între parohii aflate poate la mii de km depărtare poate fi de un real folos?

R: Am început să slujesc constant în comunitatea în care mă aflu acum de la 01 ianuarie a.c. Problema majoră rămâne disponibilitatea bisericii; nu suntem noi proprietarii, slujim când se poate (dar slavă Domnului că pe timpul pandemiei nu au mai folosit-o și am profitat din plin de ea). Cu toate acestea spațiul este unul străin de cultura și tradiția noastră, așa că am început să-l amenajăm cât de cât. Suntem în procesul de achiziționare a mobilierului bisericesc (4 Axionițe în care vor fi încastrate icoanele împărătești, o strună de cântăreț, un analog și un tetrapod); avem veșminte pentru Sfânta Masă și proscomidiar, iar alt set este dat în lucru; mocheta trebuie să ne vină la sfârșitul lunii acesteia; sonorizarea este asigurată de catolici și mai multe nu putem schimba sau adăuga, întrucât totul trebuie să fie mobil, mon-

tat și demontat înainte și după slujbă așa încât după plecarea noastră, catolicii să găsească biserica „pe stilul lor”. Tare greu ne-a fost și ne este cu caldura pe timpul iernii. În biserică îți ies aburi din gură de la frig, nu e deloc izolat, unele vitralii sunt deteriorate (îți intră mâna între perete și geam), pe sub ușă intră apă când plouă mai torențial, iar tencuiala cade pe alocuri. Nu putem interveni pentru că nu e a noastră biserică, ei nu investesc în ea, iar alta nu ne dau. Sistemul de încălzire compus din două mari ventilatoare este foarte zgomotos și nu face față (de aceea nu funcționează pe durata slujbelor, ci doar puțin la început). Asta nu o spun ca văicăreală, ci ca să subliniez înfocarea credincioșilor și dorul lor după Dumnezeu și după o slujbă în limba lor.

Cu copiii facem cateheză, discutăm și colorăm, iar după slujbă mâncăm dulciurile și fructele pe care le aduc cei mari ca mulțumire.

Cred că se poate colabora cu parohiile din România. Chiar dacă sunt departe, distanța nu ne separă, ci mai mult ne unește. Chiar avem vreo două parohii din țară care ne-au ajutat cu diverse obiecte de cult pe care ei nu le mai foloseau și care nouă ne lipseau. Aici nu se pune problema esteticului sau a frumosului, ci a necesității și lipsei. Așa cum se fac schimburi de experiență între licee, tot așa cred că s-ar putea și un schimb de experiență și între familiile din parohiile înfrățite. Dincolo de frumoasele monumente sau locuri turistice pe care le are Franța, în regiunea noastră sunt și foarte multe moaște de sfinți recunoscuți și de Biserica Ortodoxă. Deci s-ar putea crea o frumoasă legătură.

Î: În încheiere, vă rugăm frumos să ne împărtășiți 2 cele mai frumoase împliniri pe care le-ați trait în activitatea sfinției-vostre în pastorația din străinătate.

R: E greu să aleg doar două din ele. O să vă spun doar firul roșu al tuturor împlinirilor trăite până acum: bucuria de pe chipurile credincioșilor. Ne bucurăm că ne rugăm împreună la slujbe, ne bucurăm de agapa de după, ne bucurăm că ne-am revăzut unul cu altul și ce este și mai frumos e faptul că fiecare aduce ce are mai bun și mai gustos de acasă. Am învățat să ne bucurăm de existența comunității și a unuia petru altul. Când nu mai exist (trăiesc) pentru mine, ci mă dăruiesc celui alt, atunci oamenii încep procesul de tămăduire. Dispare ura, egoul, invidia, superioritatea și toate celelalte care „strică dragostea dintre frați”. Atunci toți suntem egali.

Eu sunt recunoscut de Ministerul Justiției Franceze cu funcția de „aumonier”- reprezentant religios al unei religii care are accesul în Penitenciare și în Închisori. Am întâlnit oameni care doar văzându-mă începeau să plângă de bucurie. Asta m-a mișcat mult; simpla mea prezență le era lor benefică. Erau privați de libertate, iar pe timpul pandemiei li s-a restricționat dreptul la vorbitor. Cetățeni români, ajunși acolo „dintr-o prostie” (așa cum mi-au relatat), numărau zilele rămase până la eliberare. În camera destinată intervențiilor religioase în penitenciar mă rugam cu ei, îi

spovedeam, își descărcau oful și redobândeau energie încât să mai ducă o săptămână. Nu am văzut oameni mai bucuroși ca aceștia de „asistența mea religioasă” de când mă știu. Iată împlinirea, iată obiectivul atins al misiunii.

De aceea, ca și concluzie vă îndemn să fiți pregătiți să lucrați în via Domnului că nu știți prin ce colțișor din lumea aceasta veți ajunge și veți fi puși la treabă de propria voastră conștiință. Fiți gata să interveniți fără a aștepta ceva în schimb, fără a fi condiționat de mișcările sau alegerile celorlalți.

Domnul să ne mântuiască pe noi toți!

Vă mulțumesc!

Material realizat de elevii Marian Alexandru DOROȘINCU, Alexandru AMARIE, Alexandru ACLOPOTOAEI și Marian ANICULĂESEI, din clasa a IX-a A, în cadrul grupei de Mentorat coordonate de pr. prof. Cosmin PRISTAVU.

Viața românilor ortodocși din Italia. Studiu de caz

Procesul de secularizare ale cărui consecințe sunt cunoscute astăzi în toată amploarea, este rezultatul unei mutații considerabile în cultura europeană, care a schimbat accentul de la Dumnezeu la om, în mod antropocentrist, și a așezat omul în locul lui Dumnezeu pe pământ. Datorită acestui fapt, omul a căutat să-L izoleze pe Dumnezeu în transcendența Sa inaccesibilă, și să transforme lumea într-o mașină care funcționează independent de Dumnezeu și chiar de om”.

Pornind de la aceste cuvinte viața românilor ortodocși din diaspora nu este una ușoară, așa cum pare celor rămași în țară. Oameni de toate vârstele tind să părăsească meleagurile natale pentru a-și dobândi un trai, cel puțin mai bun decât cel pe care îl au în România și intră într-o lume nouă mai prosperă dar și măcinată de un secularism accentuat.

Spre exemplu, o parte dintre aceștia au ales să-și îndrepte atenția către Italia. Conform statisticilor, un număr de aproximativ 1,2 milioane de români se află pe teritoriul peninsulei. Totuși și în acest context, în majoritate românii ar dori să revină în țară; unii, definitiv, alții, doar în vacanțe și concedii.

În ciuda faptului că românii sunt separați, trupește, de patria mamă, sunt uniți sufletește prin credința în Dumnezeu, formând un întreg. Acest lucru le întărește nădejdea că niciodată nu sunt singuri, indiferent de împrejurările în care se află.

Reprezentativă în acest sens, ar putea fi experiența Părintele Munteanu Ciprian, care timp de 15 ani a fost preot paroh al unei comunități ortodoxe românești din Poretta Terme, provincia Bologna, Italia și care acum a revenit în România ca preot paroh la Parohia „Învierea Domnului” din Dorohoi. Pentru a ne lămurii în privința anumitor aspecte cu privire la viața unui român creștin ortodox din diaspora italiană, l-am rugat să răspundă următoarelor întrebări:

Î: *Hristos a înviat! Părinte, am auzit că ați slujit vreme de 15 ani într-o parohie din Italia, ce v-a determinat să faceți această alegere?*

R: În primul și în primul rând, m-am regăsit într-o situație în

care, în țară, aveam foarte mulți prieteni, care erau plecați în străinătate, nu aveau un loc în care să se roage, unde să se poată închina. Și, la rândul meu, am dorit și eu să cunosc străinătatea. La un moment dat, am hotărât să particip la un concurs de la București, destinat parohiilor vacante din Italia. La acea vreme, eram foarte interesat de a cunoaște în ce fel se poate sluji în Italia; în ce context poate fi propovăduit Dumnezeu în alte meleaguri din afara României.

Î: *Cum ați fost întâmpinat de către noua comunitate în care ați ajuns?*

R: Când am ajuns, nu era o comunitate propriu zisă, era doar un loc unde trebuie să merg să slujesc, iar comunitatea s-a încheat pe parcursul șederii mele. Mai precis, fiecare preot ajuns în Italia a primit o binecuvântare de la Ierarh, o numire, și, din momentul acela, fiecare slujitor avea îndatorirea de a-și cunoaște enoriașii, formându-și o biserică. Spre deosebire de România, cât și alte țări unde este la bază credința ortodoxă, preotul este cel care îi caută pe credincioși, pentru că aceștia nu știu că există vreo biserică în exterior, vreun anume loc în care pot să înalțe o rugăciune, să se închine. Astfel, încetul cu încetul, om cu om, familie cu familie, ne-am strâns o comunitate, am format o parohie.

Î: *Cum sunt credincioșii din comunitatea sfinției voastre, față de credincioșii din România; ce asemănări și deosebiri*

ați putut identifica?

R: Cred că foarte mult contează duhul în care au fost crescuți, toți cei care, cumva, încă de acasă au avut posibilitatea de a fi îmbisericiți, de a participa la Sfintele Slujbe, au continuat același lucru și-n afară. Iar, cu privire la persoanele care au trecut prin perioada comunistă, nefiind atât de acomodați cu tipicul bisericesc, au avut un început mai greu, dar, după un timp, odată intrați în Biserică, au devenit devotați.

Î: Cum ați reușit să vă acomodați cu noua comunitate, prin prisma faptului că veneați dintr-o comunitate cu valori, principii, tradiții și gândiri oarecum diferite?

R: Am mers pe principiul că ceea ce leagă majoritatea celor care sunt în afară este aducerea aminte cu drag de locurile copilăriei. Și, cumva, Biserica devine o amintire a ceea ce au lăsat ei în țară. Biserica devine cultură, devine istorie, devine cu mult mai mult decât putem noi să ne imaginăm. Abia după ce pierzi un lucru, îți dai seama cât de valoros

era. Într-adevăr, o dată ieșiți în afară, au găsit stabilitate financiară, dar au pierdut ceea ce înseamnă bucuria, de a strânge în brațe o mamă, un tată, un bunic, un copil; acest lucru regăsindu-l în biserică.

Î: În toți acești ani petrecuți în diaspora, sunt convins că ați acumulat o experiență de viață unică. Ați simțit vreodată sentimentul de a fi marginalizat, sau dorința de a vă întoarce în România?

R: Am plecat cu gândul de a mă întoarce, am plecat în ideea că oamenii de acolo aveau nevoie de un sprijin, eu aveam nevoie să văd lucrurile un pic diferite, și să înțeleg cum a fost misiunea Sfinților Apostoli. Pe mine, acest lucru mereu m-a intrigat. Mereu mă întrebam cum au reușit aceștia să meargă într-o altă țară, necunoscând pe nimeni, cu excepția lui Hristos. Voiam să simt pe propria-mi piele aceste trăiri. Sincer, din ce am observat, oamenii întotdeauna când au

auzit de Biserică, de Cuvântul lui Hristos, s-au adunat în jurul Acestuia. Astfel, și în comunitatea pe care am format-o, același lucru s-a petrecut. Această experiență sunt convins că îmi priește, aici, în țară. Am trăit lucruri diferite, dar la fel de frumoase. Oamenii se adunau în pridvor, ca într-o familie, biserica devenind asemeni unei case.

Î: După toți acești ani de pastorație într-o comunitate străină simțiți că s-a schimbat ceva la dumneavoastră?

R: Nu știu dacă s-a schimbat ceva la mine, dar, cu siguranță văd lucrurile într-un mod diferit față de cum le vedeam înainte să ajung în Italia. Biserica, în afara țării, înseamnă mult, înseamnă familie, tot ceea ce este românesc, tradiții, obiceiuri. Astfel, încercăm să facem o biserică în suflet, nu doar una din cărămidă. Noi nu am avut ziduri, dar sincer vă spun, am avut oameni adevărați, simpli, cu suflet curat, cu dragoste și credință în Dumnezeu.

Î: Ce sfaturi, din punct de vedere duhovnicesc, ați putea da românilor din țară și din diaspora?

R: Să investească în tot ceea ce înseamnă tineri. Să li se vorbească despre Dumnezeu, să știe despre credința strămoșească; aceasta este misiunea creștinului. Cred cu tărie că Biserica trebuie să fie prima care să ofere un sprijin din punct de vedere moral. Dânsei îi revine îndatorirea de a oferi omului călăuzire prin această călătorie numită „viață”.

Î: Dacă ați mai avea ocazia de a vă întoarce în diaspora pentru a-L propovădui pe Dumnezeu, ați face-o?

R: Probabil doar dacă mi s-ar cere. Dacă ar fi să aleg eu, deocamdată, nu. Deoarece, mereu m-am gândit că țara aceasta, obiceiurile, tradițiile, merită să fie trăite. Aici este locul în care mi-am format gândirea, aici mi-am întărit rădăcinile. Din acest motiv am îndemnat pe oricare român din diaspora să nu uite de casă, să revină la pământul strămoșesc, să se îngrijească de ceea ce ni s-a lăsat moștenire. Indiferent de ce venituri materiale ar oferi străinătatea, nimic nu poate umple golurile pe care le lasă plecarea de acasă.

În concluzie, putem spune că, deși secularizarea este un fenomen universal, aproape incontrollabil, care atinge toate manifestările societății, totuși, fiecare om, mic univers, are puterea să salveze lumea mare unindu-se cu energiile necreate ale Creatorului universului, Cel care lucrează în fiecare veac în mod tainic pentru mântuirea omului.

Material realizat de elevii Iulian-Daniel DOHOTARU și Ionuț-George ȘTEFAN din clasa a XII-a A, sub coordonarea pr. prof. Mihai-Bogdan CĂLINESCU, și prezentat în cadrul Simpozionului „Făclii ortodoxe în Petrodava”, 24 mai 2021.

Viața Sfântului Ierarh Ghelasie de la Râmeț

Sfântul Ierarh Ghelasie s-a nevoit în veacul al XIV-lea, mai întâi ca sihastru pe valea pâraului Râmeț din Munții Apuseni și, apoi, ca egumen al Mănăstirii Râmeț din județul Alba, având o viață duhovnicească îmbunătățită și învrednicindu-se încă din tinerețe cu darul facerii de minuni.

Se spune despre Cuviosul Ghelasie că avea doisprezece ucenici cu care împreună se ruga și postea, săvârșind sfintele slujbe cu mare osârdie și frică de Dumnezeu. În toată săptămâna, Cuviosul Ghelasie nu primea mâncare, îndestulându-se numai cu Preacuratele Taine. Ziua mergea cu ucenicii la ascultare, iar noaptea făcea priveghere și săvârșea Sfânta Liturghie. Numai sâmbăta și Duminica mânca împreună cu călugării la trapeza mănăstirii.

Era un mare părinte duhovnicesc al sihaștrilor din Munții Râmeț, precum și al sătenilor din Țara Moșilor. În posturi cerceta pe toți sihaștrii ce se nevoiau în peșteri de piatră și el însuși se ostenea la rugăciune împreună cu dâșii. Apoi cobora în mănăstire, unde îl așteptau credincioșii și mocanii de prin munți. La fericitul Ghelasie veneau și mulți bolnavi, mai ales cei stăpâniți de duhuri rele, și cu rugăciunile lui se vindeau, căci avea mare dar de la Dumnezeu.

Urcând Sfântul Ierarh Ghelasie în poiană cu asinul său la adunat fân, și-a cunoscut dinainte sfârșitul. Deci, rugându-se mult, și-a chemat ucenicii, poruncindu-le să trăiască în desăvârșită dragoste, să iubească Biserica și să fugă de beție, desfrâu și de tot păcatul. Apoi, sărutându-i pe toți, și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos.

În ceasul când cobora asinul de pe munte cu trupul Sfântului Ghelasie au început clopotele de prin sate să sune singure. Apoi, fiind plâns de ucenici, a fost îngropat lângă zidul bisericii și mulți bolnavi se vindeau la mormântul lui.

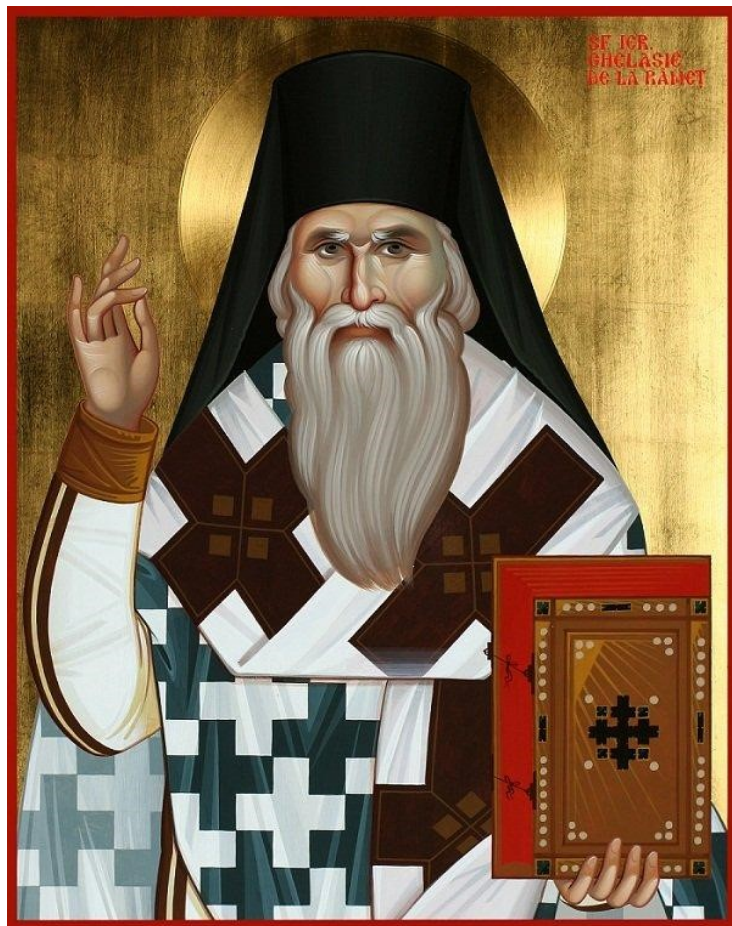
În anii din urmă, s-au descoperit în chip minunat, prin bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, în jurul mănăstirii, bucăți din sfintele sale moaște, prin care se fac nenumărate minuni în rândul credincioșilor veniți la mănăstire pentru rugăciune și închinare.

O femeie, pe numele ei Maria, din Negrești-Oaș, după ce i s-a arătat în vis un porumbel care a îndemnat-o să meargă la Mănăstirea Râmeț, să se roage și să se atingă de moaștele Sfântului Ghelasie, a făcut precum i se poruncise în vis și s-a vindecat de epilepsie.

Ceea ce s-a transmis prin tradiția locului, de generații întregi, s-a adevărat în zilele noastre, când, în anul 1978, s-a descoperit în biserica mănăstirii o inscripție de mare însemnătate pentru Biserica și neamul românesc, mai ales din părțile Transilvaniei, și care consemnează numele „Arhiepiscopului Ghelasie”, al zugravului „Mihul de la Crișul Alb”, precum și anul 1337.

Acest Arhiepiscop al Transilvaniei, primul atestat cu numele, este îmbunătățitul Ghelasie pe care poporul, în evlavie sa, îl cinstește ca sfânt.

Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmeț este prăznuit în fiecare an pe data de 30 iunie.

De Dumnezeu purtătorule, Părintele nostru Ghelasie, povăzuitorul călugărilor, preoților și credincioșilor, podoaba cuvioșilor și lauda arhierilor, sprijinitorul celor în necazuri și făcătorule de minuni, cu nevoințele tale chip de sfințenie te-ai arătat, iar acum cu îngerii în ceruri te veselești. Cu aceștia roagă-L pe milostivul Dumnezeu să ne dăruiască nouă pace și mare milă.

Paul-Florin URSACHI, XI A

#Teatru de păpuși cu Cântăcioși!

Se spune că teatrul de păpuși reprezintă o lume cu totul și cu totul deosebită, o formă de manifestare artistică aparte, având în vedere că artiștii nu apar în scenă, ci își însușesc marionetele transformându-le în personajele unor povestiri unice.

În ciuda pandemiei, Ziua Copilului nu putea rămâne nesărbătorită. Astfel că, pe data de 11 iunie (puțin cam târziu), am pus în scenă piesa „Cenușăreasa”, pentru copiii de la Grădinița numărul 4 din Dorohoi. Cu ajutorul păpușilor confecționate cu atenție (și al povestitorului nostru, Ana-Maria Ilaș), am transpus povestea Cenușăresei (interpretată în piesă de Alexandra Olariu) care, după moartea mamei sale, a rămas „o fată cuminte, harnică, iubitoare” asemenea persoanei ce i-a dat

viață. Văzând că îi lipsește dragostea maternă, tatăl s-a căsătorit cu mama cea vitregă, o femeie rece și dură (jucată de Anisia Țigănescu), care avea și ea două fete: Anastasia (Otilia Giosu) și Drizella (Maria Grigore). Pe lângă comportamentul jignitor față de Cenușăreasa, cele trei au forțat-o „să devină servitoare în propria casă”.

Într-o zi, prințul (interpretat de Tudor Crețu) decide să dea o petrecere la palat pentru a-și găsi aleasa inimii. Astfel că trimise prin valetul său (jucat de Sabina Andriescu) și celor două surori invitație la vestitul bal. Din dorința de a-l cunoaște pe prinț, Cenușăreasa, a rugat-o pe mama vitregă să o ia și pe ea. Însă a fost luată în derâdere, atât de mamă cât și de surorile ei. Ba mai mult, cele două i-au distrus rochia pe care și-a pregătit-o pentru seara cea mare, făcând-o să plece în grădină și să-și verse amarul șoriceilor (Alexandra Giosu și Ștefania Muha). Ca prin minune, și-a făcut apariția zâna cea bună (jucată de Ștefania Muha) pentru a-i îndeplini visul de a merge la bal, dar cu condiția că la miezul nopții „vraja se va rupe și totul va fi ca înainte”.

Ajunsă, prințul a invitat-o la vals. Timpul a trecut repede, Cenușăreasa a plecat la mizănoapte scăpând unul dintre pantofii de cleștar, astfel lăsând un indiciu spre a o găsi. Prințul găsi pantoful pierdut de Cenușăreasă și întreabă gărzile dacă nu cumva au văzut încotro a luat-o caleașca cu prințesa cea frumoasă. Se spunea că prințul se va însura cu fata căreia i se va potrivi condurul. Trimișii prințului au încercat la toate fetele de vază din regat, inclusiv la cele două surori, însă după ce probaseră și văzând că nu li s-a potrivit, a vrut să încerce și Cenușăreasa. Mare a fost mirarea prințului când pantoful i s-a potrivit Cenușăresei.

Cei doi s-au căsătorit și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Din această poveste, care pare de copii, am făcut o frumoasă piesă de teatru. În spatele produsului finit, au fost multe ore de muncă, de perfecționare, de repetiție. Uneori eram plini de viață, alteori extenuați, iar de multe ori ne-am gândit să renunțăm (bine că au fost doar gânduri ☐). Totul s-a schimbat în momentul când au început să intre copiii în sală. Ce mici erau! Oare așa eram și noi? Parcă am început să am emoții! Dacă nu le place? Dacă se plictisesc? În mintea mea au apărut aceste întrebări.

A început piesa. Din primele momente au fost absorbiți. Trăiau cu noi firul narativ, atât ei, cât și educatoarele de față. La final, copiii au fost răsplătiți cu o surpriză dulce și puțin dans. Atunci, mi-am dat seama că mi-au dispărut toate emoțiile, eram fericită că le-a plăcut și că s-au distrat.

Prin jocul magic al păpușilor, am transmis ideea că orice vis se poate îndeplini dacă nu încetezi a crede în el; de aceea nici noi nu am renunțat la gândul că va fi un spectacol reușit. Datorită faptului că am crezut în noi, cum a făcut și Cenușăreasa, ne-a stimulat să muncim și să dăm tot ce este mai bun.

Nu în ultimul rând am dori să mulțumim părintelui pedagog Crețu Vasile Ionuț, doamnei profesor Ignat Cristina Ionela, dar și domnului profesor Sarafim Răzvan, pentru ajutor și sfaturi pentru perfecționare. Vă așteptăm și pe pagina de YouTube a Seminarului să urmăriți piesa și să vă simțiți copii alături de noi!

Anisia-Ioana ȚIGĂNESCU, IX B

Atelier de discuții pentru elevii seminariști în cadrul Simpozionului internațional Dumitru Stăniloae

In contextul unui nou deceniu al secolului al XXI-lea, care marchează o relație complicată a Ortodoxiei cu Modernitatea, în care creștinul caută în Biserică ghidul sau busola pentru a se orienta spre țința vieții sale, Facultatea de Teologie Ortodoxă Dumitru Stăniloae din Iași, împreună cu Mitropolia Moldovei și Bucovinei și Universitatea Al. I. Cuza a organizat, în perioada 11-14 mai a.c. Simpozionul Internațional Dumitru Stăniloae, în format online, ajuns la cea de a VIII-a ediție, cu tema *Ortodoxie și Modernitate*.

Și în acest an organizatorii au dorit să implice și mediul preuniversitar, prin desfășurarea unor ateliere de discuție adresate elevilor din licee și Seminarii. Astfel, elevi ai Seminarului dorohoian au avut deosebită oportunitate academică de a reflecta la tema propusă de invitatul special, domnul dr. Alexandru Prelipcean, asistent universitar la disciplina Patrologie în cadrul Facultății de Teologie ieșene, și anume „*Interpretarea sinaxarelor ca suport pentru studiul patristic*”. Urmare a întâlnirii desfășurate în mediul online în data de 11 mai 2021, elevii participanți au exprimat un feedback pe care îl prezentăm în cele ce urmează.

Pentru mine această conferință a fost foarte interesantă și utilă. Nu doar conferința în sine, ci și domnul profesor, care prin felul de a vorbi și a se exprima, prin stilul său, mi-a atras atenția. Ne-a răspuns la întrebări într-un mod complex și frumos, a dat dovadă de inteligență, iar prin aceasta mi-a stârnit și mie dorința de a cunoaște, de a mă cultiva până la nivelul în care să îmi pot răspunde oricărei întrebări. A devenit unul din exemplele mele de „așa da”.

Tiberiu Duhanuic, XI A

Experiența aceea a fost unică, fiindcă am observat, în principal diferența imensă dintre liceu și facultate cu privire la materialele didactice, limbaj și profesori. Astfel ne-am făcut o idee destul de bună cu privire la dezvoltarea personală și schimbarea radicală realizată de viața studențească.

Alexandru Aniculăesei, XII A

A fost o experiență minunată! Am aflat lucruri noi despre obiectele de studiu de la facultate! Interesant a fost că am aflat cum este analizată viața unui Sfânt din perspectiva disciplinei domnului profesor, Patrologia! Iar referitor la anii de studenție, ne duc cu gândul la aprofundarea din

anii de liceu, plus alte obiecte pe care le vom studia la facultate! Unii cred că facultatea pare un calvar, mulți ani de studiat, dar nu este așa, este doar o aprofundare! Vă îndemn să faceți o facultate pentru viitorul vostru!

Ionuț Ștefan, XII A

Pentru mine, acest simpozion a reprezentat o oportunitate de a interacționa cu universul obiectului de studiu numit Patrologie. Am avut ocazia de a discuta despre cum se desfășoară această artă a patrologiei, cât și cum putem noi să luăm parte la aceasta. Din punctul meu de vedere, această experiență mi-a conturat modul de a vizualiza arta studiului biblic, fiindu-mi de mare folos pe viitor.

Julian Dohotaru, XII A

Domnul profesor Alexandru Prelipceanu a scos în evidență câteva condeace pe care le-a explicat pe înțelesul tuturor. Elevii seminariști au pus întrebări și au primit răspunsuri pe măsură. Domnul profesor a oferit apoi

elevilor din clasa a-XII-a sfaturi pentru înscrierea la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Iași. De asemenea, ne-a oferit și sfaturi care ne vor ajuta ca viitori studenți la Teologie.

Valentin Cantonaș, XII A

În urma Simpozionului am rămas plăcut impresionat de modul cum s-a desfășurat activitatea. În special sfaturile date de domnul profesor, în legătură cu perioada studenției, arătându-ne cât este de frumoasă, dar în același timp de grea, despre cum să punem în balanță alegerile pe care vrem să le facem, pentru că, într-un final, pentru orice facultate am opta, să continuăm să rămânem ancorați în Biserica lui Hristos.

Raul Găină, XII A

Personal, în urma Simpozionului destinat tinerilor seminariști, am rămas cu o impresie plăcută. Din limbajul și expresivitatea domnului profesor mi-am dat seama de bogăția resurselor de care dispune și cât de multe pot învăța viitorii preoți din cadrul Facultății. Totodată, am realizat cât de importantă este Patrologia, nu numai pentru teologi, cât și pentru omul de rând, Sfinții Părinți dându-ne foarte multe exemple demne de urmat. Cu toate că la prima vedere pare ceva simplu, Patrologia oferă tot timpul lucruri noi pe care abia aștept să le învăț. Cu mâna pe inimă mărturisesc că domnul profesor mi-a deschis o nouă viziune asupra teologiei și mi-a întărit voința de a urma mai departe acest drum.

Vlad Ungureanu, X A

Cateheză „Despre cinstirea Sfintelor Icoane”

In numele Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.
Dreptmăritori creștini,

1. Pregătirea apercetivă

Icoana face parte organică din cultul Bisericii și din această „sinteză a artelor” care este lăcașul de cult. Prin icoana lui Hristos, spune Sfântul Teodor Studitul, „ne vine un har dumnezeiesc și ea împărtășește sfințire celor ce se apropie de ea cu credință”; ea face parte dintre „lucrurile care ne sfințesc mințile și trupurile”, potrivit Sfântului Nichifor Mărturisitorul.

2. Anunțarea temei

În cele ce urmează vom căuta să înțelegem care sunt semnificațiile teologice ale icoanei și care este rolul pe care ea îl îndeplinește în viața Bisericii. De ce în Ortodoxie există un cult al icoanelor și care sunt formele firești prin care credincioșii își manifestă evlavia față de prototipurile sfinte zugrăvite în icoane.

3. Tratarea

Potrivit Sfinților Părinți, icoanele au fost prezente încă de la început în viața Bisericii și nu poate fi conceput un ethos creștin aniconic (lipsit de icoane). Cea dintâi icoană a fost „zugrăvită” de Mântuitorul Hristos Însuși Care, pentru a răspunde dorinței regelui Abgar al Edessei ce dorea să-L întâlnească, Și-a întipărit în chip miraculos trăsăturile Preasfântului Său chip pe o bucată de pânză și i-a trimis-o acestuia. Această „icoană nefăcută de mână” este cunoscută în Tradiția Bisericii drept Sfânta Mahramă și prăznuită anual la data de 16 august. De asemenea, Sfântul Apostol Luca a zugrăvit cele dintâi icoane ale Maicii Domnului cu Pruncul, pe care Ea văzându-le le-a binecuvântat spunând: „Darul Celui născut din mine, prin mine, împreună cu ele să fie!” Practica zugrăvirii și cinstirii sfintelor icoane este așadar „contemporană cu propovăduirea evanghelică”, după cum ne învață Sfântul Nichifor Mărturisitorul.

Cultul icoanelor a luat un avânt deosebit odată cu pacea Bisericii decretată de Sfântul Împărat Constantin cel Mare și s-a dezvoltat organic timp de aproape patru secole. La începutul sec. VIII, în anul 726, împăratul bizantin Leon III Isaurul a poruncit ca icoanele să fie îndepărtate din biserici și a interzis cinstirea acestora. O dură prigoană împotriva sfintelor icoane și a celor ce le cinsteau cu evlavie a fost dezlănțuită de fiul acestuia Constantin V Copronimul, care a convocat un mare Sinod la Hieria (în Asia Mică, în 754), ce a formulat în chip limpede doctrina ereziei iconoclaste: icoanele erau identificate cu idolii, iar cinstirea icoanei lui Hristos era considerată o greșală de natură hristologică (dogmatică). Erezia a continuat, într-o a doua fază, după anul 815, fiind biruită deplin abia odată cu moartea ul-

timului împărat persecutor Teofil, triumful Ortodoxiei fiind proclamat în mod solemn pe 11 martie 843, în prima Duminică a Postului Mare, prăznuită de atunci și până astăzi ca Duminică a Ortodoxiei.

Obiecțiile ereticilor iconoclaști au determinat o reacție hotărâtă din partea Bisericii Ortodoxe, concretizată prin formularea unei teologii clare a icoanei și prin precizarea rolului pe care aceasta îl are în viața liturgică. Un Sinod ecumenic, cel de-al VII-lea (Niceea, 787), o serie de sinoade locale (la Roma, Constantinopol și Ierusalim), precum și o serie de Sfinți Părinți, ca de pildă Sfântul Ioan Damaschin, Sfântul Gherman și Nichifor Mărturisitorul, patriarhii Constantinopolului, Sfântul Teodor Studitul au dezbătut și clarificat toate aspectele importante ce privesc cultul icoanelor. Drept măritori creștini,

Potrivit învățăturii ortodoxe, icoana înfățișează un prototip sfânt (o persoană sau un eveniment). Trăsăturile prototipului sunt întipărite de către artistul iconar (care în vechime era consacrat printr-o ierurgie specială în prima zi de Paști), în materia icoanei (fie că este vorba de un obiect portabil, fie că este vorba de pereții lăcașului de cult), printr-o tehnică tradițională (tempera pe lemn, frescă, mozaic etc). Icoana se află într-o relație de asemănare cu prototipul, căci forma văzută a acestuia este prezentă în icoană. Icoana nu are un ipostas propriu, ci doar înfățișează un ipostas

(persoană) sfânt, trăsăturile exterioare ale acestuia, și de aceea ea poartă întotdeauna numele prototipului înscris pe fondul icoanei. În același timp însă, icoana se deosebește în mod evident de prototip, căci natura ei (materială) nu are nimic în comun cu ființa prototipului. Icoana este plină de sfințenie și har, tămăduitoare și făcătoare de minuni, în virtutea asemănării și omonimiei cu un prototip sfânt, fapt pecetluit de rânduiala sfințirii icoanelor, practică ce s-a răspândit în Biserica Ortodoxă începând cu sec. XVI-XVII. Sfințenia și închinarea adusă icoanei nu vizează însă substratul ei material, căci în momentul în care chipul și numele de pe icoană s-au șters, aceasta nu mai poate fi venerată. Urmează să fie restaurată și redată cultului, ori, potrivit unei vechi rânduiei bisericești, să fie scoasă definitiv din circuitul liturgic și desigur ferită de o eventuală folosință profană, prin ardere.

Fiind pline de har, icoanele împărtășesc sfințire credincioșilor ce se apropie de ele cu credință și de aceea ele sunt vrednice de cinstire. Menirea icoanelor este în principal una liturgică, iar valoarea lor estetică, istorică sau patrimonială trebuie privită ca una de ordin secundar. Icoana este în primul rând obiect de cult și abia în al doilea rând obiect de artă. De aceea atitudinea firească a credinciosului în fața icoanei nu poate fi de contemplare estetică, ci de închinare în fața ei. Părinții Sinodului VII Ecumenic au fixat cu precizie în Horosul sinodal (Definiția dogmatică) formele convenite prin care credincioșii trebuie să-și arate cinstirea față de sfintele icoane: „cei ce privesc la ele și sunt ridicați spre amintirea și dorirea prototipurilor lor le vor aduce săruturi și închinare de cinstire, iar nu adorația adevărată, care potrivit credinței noastre se cuvine numai Naturii dumnezei-

ești (a Sfintei Treimi)... și în același fel ca tipului cinstitei și de-viață-făcătoarei Cruci, Sfintelor Evanghelii și celorlalte sfinte așezăminte, întru cinstirea lor se vor face și aducere de tămâie și lumini, precum era obiceiul în mod evlavios la cei din vechime”.

4. Recapitularea

Având în vedere cele expuse mai sus, putem răspunde la următoarele întrebări: Când au apărut icoanele în viața Bisericii? Care sunt primele icoane cunoscute în Tradiția Bisericii? Cum au apărut Sfinții Părinți icoanele în fața ereticilor iconoclaști? Cum se definește icoana în relație cu un prototip sfânt? De ce cinstim sfintele icoane și cum se cuvine să ne închinăm în fața lor?

5. Asocierea

Sfintele icoane mijlocesc legătura noastră cu Mântuitorul Hristos, cu Maica Domnului și cu sfinții. Închinându-

ne lor, intrăm în legătură cu prototipurile sfinte, așa cum se întâmplă și în cazul închinării similare aduse tipului Sfintei Cruci, cărții Sfintelor Evanghelii sau sfintelor moaște ale sfinților. Cinstind cu credință și evlavie toate aceste așezăminte sfinte ale Bisericii, se revarsă asupra noastră harul mântuitor al lui Dumnezeu.

6. Generalizarea

Prezente în viața Bisericii încă din vremea Mântuitorului și a Sfinților Apostoli, sfintele icoane reprezintă o componentă fundamentală a credinței creștin-ortodoxe și a vieții liturgice. Sensurile icoanelor și temeuriile cultului adus acestora au fost

precizate prin insuflarea Duhului Sfânt de către o serie de Sfinți Părinți în vremurile grele de luptă împotriva ereziei iconoclaste din veacurile VIII-IX.

7. Aplicarea

Sfintele icoane sunt prezente atât în sfintele lăcașuri, cât și în casele credincioșilor, făcând legătura între biserica parohială și biserica din casa fiecăruia dintre noi. În fața icoanelor se reunesc toți membrii familiei, cu mic, cu mare, și își înalță rugăciunea către Dumnezeu. De aceea fiecare casă este potrivit să aibă un colț special amenajat în acest sens: pereții împodobiți cu icoane și Sfânta Cruce, cătuia cu tămâie, sticluța cu agheasmă, candela și lumânările aprinse, Sfânta Scriptură, Viețile Sfinților și Ceaslovul pentru rugăciune și lecturi duhovnicești.

Ștefan ALBU, XI A

Despre prietenie, în *Scrisori către Luciliu*

frică, aceasta se va rupe, deoarece o prietenie adevărată este una fără bănuieli: „*Căci unii, temându-se să nu fie înșelați, fac pe alții să-i înșele și, prin bănuiala lor, le dau dreptul de a cădea în păcat*” (p. 37).

Citatul: „*Unii povestesc oricui le iese în cale ce trebuie să le mărturisească doar prietenilor, și își descarcă sufletul în auzul tuturor*” ne explică că trebuie să fim extrem de atenți în alegerea prietenilor și că trebuie să avem în grijă lucrurile pe care le mărturisim oamenilor pe care îi considerăm prieteni, dar care este posibil să nu fie de încredere (p. 37).

În Scrisoarea a IX-a, autorul remarcă faptul că odată cu înțelepciunea vine și singurătatea, dar din când în când înțelepții

Lucius Annaeus Seneca sau Seneca cel Tânăr a trăit între anii 4 î.Hr și 65 d.Hr. Acesta a fost un filosof stoic roman, preceptor al împăratului Nero și a ocupat funcții în administrația Imperiului. S-a remarcat în mod special ca un reprezentant al curentului antic stoicism, una dintre principalele sale lucrări, *Scrisori către Luciliu*, fiind „una dintre marile cărți despre condiția umană” (Gabriel Liiceanu).

Cartea cuprinde o serie de scrisori adresate lui Lucilius cel Tânăr, procuratorul Siciliei în anul LXV d. Hr., și alcătuiesc un tratat de principii pentru uzul posterității. Lectura scrisă sub o notă morală reprezintă chiar și după două milenii una dintre cele mai apreciate lucrări de filosofie.

În opinia mea, cartea „*Scrisori către Luciliu*”, apărută la Editura Humanitas, București, în anul 2020, în traducerea lui Gheorghe Guțu, merită citită deoarece abordează teme folositoare nouă în viața de zi cu zi.

Una din temele preferate abordate de autor o găsim în *Scrisoarea 1* din Cartea 1. Această temă face referire la prietenie și în mod special la alegerea prietenilor adevărați.

Prietenia este o relație afectivă și de cooperare între ființe umane, care se caracterizează prin sentimente de simpatie, respect, afinitate reciprocă.

Autorul ne introduce adânc în tot ceea ce înseamnă arta prieteniei. Prin viziunea acestuia un prieten trebuie să fie precum o oglindă, deoarece trebuie să avem încredere în acesta precum în noi înșine, lucru pe care îl deducem din citatul: „*Dar dacă socotești prieten pe cineva în care nu ai aceeași încredere ca în tine însuși, faci o mare greșală și nu cunoști valoarea adevăratei prietenii*” (p. 36).

Seneca ne învață faptul că dacă într-o prietenie există

simt nevoia de un prieten pe care să-l aibă alături: „*Deosebirea dintre noi și ei este aceasta: înțeleptul nostru învinge într-adevăr orice suferință, dar o simte; al lor, nici măcar nu o simte. Ceea ce ne este comun atât și nouă, și lor este că înțeleptul se multumește cu sine; cu toate acestea, el își dorește să aibă un prieten, un vecin, un camarad, oricât și-ar fi de ajuns sieși. Se multumește cu sine în sensul că se multumește uneori cu o parte din sine*” (p. 50).

Prin intermediul Scrisorii a IX-a, Seneca strecoară un citat de al lui Hecaton care se rezumă la un singur mod spre a dobândi iubirea: „*Am să-ți arăt niște farmece de dragoste, fără leacuri, fără buruieni, fără descântecul unei vrăjitoare: Vrei să fii iubit, iubește*” (p. 51)

În Scrisoarea a XXXV-a, Seneca precizează că prietenia adevărată se desăvârșește doar între cei buni și trebuie prețuită cu orice preț: „*Dacă-ți cer stăruitor să te silești, o fac în interesul meu. Vreau să am un prieten și nu pot să-l am decât dacă continui să te desăvârșești, precum ai început*” (p. 125)

Seneca intervine cu o lecție morală în Scrisoarea a XLVIII-a, care lămurește demersul prin care poți atinge o prietenia adevărată: „*De fapt, interesul tău este și al meu: ar însemna că nu-ți sunt prieten dacă nu m-ar privi tot ce te interesează. Prietenia a stabilit între noi o strânsă legătură în toate privințele: fericirea unuia este și a celuilalt; nenorocirea unuia este și a celuilalt*” (p. 150).

Așadar, consider că această carte merită citită din toate punctele de vedere, deoarece cuprinde învățături morale aplicabile vieții cotidiene, care sunt explicate într-o manieră plăcută și interesantă.

Flavius ANTON, X B

Copilărie

Oare te voi regăsi?
Îmi este atât de dor de tine
Și simt că mă apasă tare,
Durerea că n-o să mai vii
Dar unde ești tu oare?

Unde te ascunzi de ani?
De ce nu plângi după bani?
De ce te ferești de mine?
Și te apropii de murire?

Fugi tu repede, șireato,
N-ai de gând să vii la mine
Dar, totuși mă-ntreb mereu
Oare acolo ți-e mai bine?

Cum ai fi, ești prea departe
Și mi-e foarte dor de tine,
Dar așa ești tu din fire.
Vii o viață, pleci în noapte,
Bucuri tu alt chip, zic , poate!

Ai plecat copilărie,
Nu te pot opri din drum,
Pot doar spune că în mine
Zace un dor mai nebun.

Care nu mă lasă-n pace
Și mă-ntreabă la ferești,
Unde e copilăria ?
Și de ce n-o mai găsești?

Tata

Eram un copil micuț,
când m-a pus în legănuț.
mi-alina orice durere,
printr-o simplă mângâiere.

Mă gândeam “cine o fi?”
“cât de mult poate iubi?”
“de ce mă înveselește?”
și parcă nu îmbătrânește!

Un munte de om, frumos,
totdeauna evlavios,
cu un suflet gingașel,
care-l ține ascuns mereu.

Mereu prea indiferent,
dar mereu mult prea atent.
nu îi înțelegeam firea,
nici iubirea, bat-o vina!

M-a cărat în brațe o viață,
și-a ieșit la suprafață,
că era un om cuminte,
care inima și-o simte!

De câte ori nu ne-a lipsit o persoană în așa fel încât să simțim tristețea până în măduva oaselor, să simțim cu toate celulele corpului cum o parte din noi cedează, se stinge și pleacă? De câte ori nu am rămas parcă fără aer, nu ne-am prăbușit la pământ, nu ne-am simțit sufletul pustiit și inundat de tristețe și amărăciune? De câte ori nu ne-am simțit slăbiți, copleșiți, fără vlagă și fără motivație? În mod cert, fiecare dintre noi, a simțit măcar o dată intensitatea unui dor și a ramas marcat.

Așa rămâne și Dumnezeu! Lui îi este zilnic dor de fiecare dintre noi, suferă în tăcere respectându-ne deciziile prin care ne arătăm indiferența, ne așteaptă cu nerăbdare și oricât L-am dezamăgi, ar fi dispus să ne ierte orice dacă noi ne căim.

Să nu-L lăsăm pe Dumnezeu să mai aștepte și să ne întoarcem cu toții în brațele Sale pline de dor părintesc!”

Pr. Prof. Constantin Muha

The Freedom Within

Freedom is a philosophical concept imagined by people in order to measure their rights and obligations, as well as the power of decision they have or have not. This can also be seen as an opportunity to become our own life creators. Freedom is not always won by struggle and it cannot always be defeated. There are countless examples of such suppositions, such as those of the political prisoners who have been exterminated or have been tortured in the prisons of the Communist Party but who considered to be freer in prison than outside, since they could still adhere to their ideas and beliefs, and their sacrifice merely strengthened and confirmed that their ideas deserved the supreme toll. If these martyrs have managed to overcome the terror and all the shortcomings of a communist prison, it means that, even in extreme conditions, freedom can manifest itself and finds its place in the depths of our being. At a first glance, freedom seems to be a feature of our mind, which means that it cannot be regulated or legislated, because we can always gain access to it whenever we want to.

The state of freedom becomes a subject of discussion or concern when we realize that we cannot carry out certain actions, that we cannot write or talk about certain things that we consider important and worthy of consideration, or when we are curtailed by fundamental moral rights, such as the right to knowledge and the right to freedom of expression. Father Iustin Pârnu said about freedom that it becomes

really important and we appreciate its real value only when we lose it. According to him, freedom dwells in our flesh and in our hearts. The great Indian thinkers of the 20th century believed that freedom, as well as happiness, comes from the inside, and that is why these rare flowers must be sought in the depth of our being and not in the outer world.

Freedom to create, freedom to speak up, freedom to be oneself, freedom to investigate, freedom to disagree with an idea are some of the most important aspects of freedom. We must also mention that freedoms do not always

come easily, nor can they remain as long as we wish or as long as we are still wanting them. It is very important to understand that under no circumstances the freedom of an individual can be taken, seized or delayed. Regardless of social, material, spiritual or any other conditions, the inner freedom of an individual cannot be trampled underfoot.

By inner freedom we understand the freedom which manifests itself within our being and through those experiences which we can still feel even if our body is defeated or subjugated.

Another important aspect in this incursion is the problem of homeless people. This may be directly or indirectly linked to the issue of freedom of an individual or group of persons. Many homeless people refuse to be part of public life and the protest of this class is being seen through what we call homelessness. In a more extensive approach, we achieve a rather worrying fact, namely that many of these homeless people seem to be freer than those people who self-proclaimed as being 'free'.

Concluding, we can say that the FREEDOM ISSUE is still a taboo topic for many of our politicians, it still raises many concerns in our modern era and still creates divergences, criticisms and contradictory opinions. Bhagwan Shree Rajneesh said that 'When you are giving freedom to somebody, you have given the greatest gift, and love comes rushing towards you'.

Prof. Vlad ISTRATI

Omul de astăzi între libertate și dependențe

Omul de astăzi între libertate și dependențe” oare ce vrea să însemne acest titlu?

Răspunsurile întotdeauna vor fi diferite, deoarece oamenii vor percepe în alte moduri această întrebare. Dar, pare o întrebare simplă, pare că toată lumea va avea un răspuns pe măsură și totuși vor fi mulți care vor cădea într-un ocean imens de gânduri.

De ce?

Pentru că omul de astăzi are libertatea de a alege, dar mereu se lasă ghidat de dependențe și merge pe căi greșite.

Dacă avem libertatea de a alege, de ce nu suntem capabili să alegem ce este mai bine pentru noi?

Pentru că nu suntem educați astfel!

Încă din pruncie avem o mică libertate de a alege, dar suntem influențați de oamenii mari care fac parte din viața noastră și nu ne mai izbim de probleme. Unii părinți nu-ți oferă libertatea de a fi stăpân pe propriile alegeri, apoi să te ghideze spre calea mai bună, ei îți impun anumite reguli pe care tu trebuie să le respecti fără să pui alte întrebări.

Mereu primim reguli pe care trebuie să le respectăm, chiar și la școală, liceu sau facultate, dar din nou nimeni nu ne explică de ce, răspund doar cu „așa trebuie”.

Suntem liberi să întrebăm, dar de ce nu suntem liberi să primim răspunsuri? De ce ne complicăm în lucruri inutile și ne pierdem pe drum?

În viața mea am avut parte să cunosc oameni bogați material, dar nu și sufletește, care aveau libertatea de a nu mai munci, dar care erau dependenți de muncă. Bogăția lor le ajungea pentru 10 vieți, dar totuși erau dependenți să fugă după avere, după bani, tot mai mulți. Aveau și copii de care nu se ocupau, pentru că în goana după avere nu le rămâneau timp și pentru cei dragi, iar acei copii întotdeauna le-au adus reproșuri pentru că nu aveau timp de ei.

Acesta este un model exemplar de așa nu!

Suntem liberi să avem de toate, dar și timp pentru familie. Deoarece vom ajunge la o vârstă în care vom plânge că nu am petrecut destul timp cu familia. Ne va fi dor. Ne vom gândi cu nostalgie și vom regreta că am alergat o viață întreagă după avuții.

Suntem liberi!

Suntem independenți!

Suntem oameni! Suntem ființe!

Suntem uniți!

Trebuie să învățăm ce este libertatea și cum să nu abuzăm de ea.

Trebuie să învățăm ce sunt dependențele și cum să ne descurcăm cu ele.

Tot ceea ce trebuie să facem este să învățăm să fim liberi și independenți, deși e greu din cauza sistemului, trebuie să ne creăm un propriu sistem după care să ne ghidăm și noi și urmașii noștri.

Acesta este omul aflat între libertate și dependențe, un om care nu știe să „profite” de libertate și care nu știe să se ferească de dependențe.

Sabina ANDRIESCU, IX B

Addiction, a life disorder

Addiction is a serious health problem and is defined as a psychological and physical inability to stop the use of certain substances (drugs, alcohol, tobacco etc.) or to give up certain activities (eating, gambling etc.), even if the person is aware that these issues are harmful for them.

The dependency is installed in stages, with the reactions of the brain and the body different according to these steps. The four steps of dependence are:

1. Experimentation: testing a substance or activity out of curiosity;
2. Social context or habit: Using a substance or engaging in certain behaviour or social situations to live in a particular group;
3. Risk: use of the substance or behaviour in an extreme manner, without considering the consequences;
4. Dependence: use of the substance or the occurrence of multiple daily behaviour, despite any adverse effects that are present, already installed or only possible.

A dependency seriously affects both physical and mental health and interferes with all aspects of a person's life. As this aspect continues to increase, meeting the needs feels more important than any other activities, once normal and desirable. Dependant people are likely to go through periods of more or less intensive consumption, but addictions are becoming more severe over time and have a permanent impact on the health of the individual and on his socio-economic situation. Dependence can be treated by specialized medical help at all stages, especially in the service, in order to mitigate the risks associated with it. The first step toward recovery is to recognize that a given

substance or behaviour has become an important quality of your life. This aspect can be highlighted by the negative effects that dependency has on professional performance, in the workplace, but also in social terms, in relations with others. So, once a person recognizes the negative impact of dependence on his or her life, it is important to know about and use the available and appropriate treatment options. Next, the second step is visiting the doctor and a psychotherapy cabinet.

Dealing with a dependency is a very complex process, and the support from others plays a crucial role in the recovery process; family, friends, other people suffering from the same type of dependency, all of them are useful and important in recovery. Sharing your personal story with others who are going through a similar situation can be of great help. In this way, the chances of the treatment scheme being respected increase dramatically, and the fighting person will be able to avoid triggering contexts more easily.

Alexandra GIOSU, XI B

Escape the ordinary

If you want to come with me
Come on and let it go,
Close your eyes, I'll be here
And let your dreams to flow.

I'll try to catch that dream for you
But please don't let me go
I've never seen like this a view,
It's freedom, now I know!

Please spread your wings stronger than this
Let's fly away, let's find the peace,
Let's fly around those stars from there
We have a dream we need to share:

We want to disappear in space,
We want freedom to embrace,
I want to chase a shining star
You want to watch the world from far.
The raindrops fall in inner peace
The silence here had to increase
It feels like freedom.

Maria Crina PINTIALĂ, XI B

The pursuit of...freedom

Freedom, a word and a reality that is not understood correctly every time. By freedom some of us understand that we have the opportunity to do everything, to do anything we can or can't imagine, but that's totally wrong. Although freedom could mean the ability to do whatever you want and this is only true in theory.

In everyday life you do not have the right to total freedom because that would be totally contrary to the law, but you are able to feel a free person. You have the freedom to be yourself and that is the most important. Think freely, honestly, act in the way that is best for you, discover yourself and realize what makes you happy, what makes you free. Adolescents need to be helped, they need to understand the role of freedom, they need to be guided. They often take bad examples that lead them to lose their freedom. Many times, we abuse freedom, we create a real debauchery that can cost us a lot. What matters a lot now in adolescence is to keep our image spotless and to control the addictions that will steal our future. Freedom is not easy to obtain but can be very easy to lose. Addiction represses freedom. From the moment you depend on something like alcohol or cigarettes, they steal your freedom. Addictions control you and make you another person, a lost person.

Freedom also depends on the way you feel, if you feel free it means that you got where you wanted, everything made sense, now you have the opportunity to enjoy it. For each of us, freedom means something different. Appreciate every moment you have, make memories and don't think about the day that will come; everything happens for a reason. Time passes whatever we do, so why not be free? In

one breath, in the middle of sadness, in the middle of the dozens of worries we hide, we have to stop, the days when we hate ourselves, the days when we want to disappear. In the middle of the road, the moment we want to give up, let's shout louder! You can't be free in a body that the society forced you to hate. You need to let it go. You can't be free if you want to be like those „perfect persons”. Perfect isn't real and reality isn't perfect. Stop everything and accept yourself, love your true self.

Run if you can't fly, walk if you can't run, crawl if you can't walk! Show everyone you can handle it. Tell them that you're strong, tell them you're enough. Be like an echo in a forest, like a song which reassures.

SHINE, DREAM, LOVE, SMILE! All the scars from your mistakes make up your constellations. You need to spring your wings, close your eyes and dream in the clouds. Be free, think freely, be you and constantly try to reach a higher level of freedom and essentially happiness.

Crina Maria PINTIALĂ, XI B

Cele șapte păcate de moarte, de Sfântul Ioan Iacob

Cele șapte răni de
moarte

Care m-au vânat mereu
Și slăbănogit-au foarte
Sufletul smerit al meu!

Mândria

Dacă mai dorești acuma
Suflete să ne mândrim,
Vino de pogoară numa
Până jos la țintirim!

Ca să vezi mai bine-acolo
Pentru cine te mândrești,

Care este slava lumii
Și a vieții pământești!

Iată hârca asta slută

Este a unui boier

Cari petrecea cu slavă

Ca un mândru Lucifer.

Mai încolo este alta

A unui om cerșetor

Care și-a târât viața

Umilit și răbdător.

Cari dintre ei acuma

Îl găsești mai fericit?

Răsfățatul cel prea mândru

Ori săracul umilit?

Iată colo proiestosul

Ce era ca un butoi

Și-i gonea pe bieții paznici

Defăimându-i ca pe boi.

Mai la vale iată capul

Unui biet nevoitor

Care sta ascuns prin peșteri

Gol, tăcut și postitor.

Ce cunoști acum din slava

Celor grași de la Vasan;

Iată numai ce rămâne

De la bietul pământean!

Zavistia

De zavistie urâtă

Dacă vezi că ești luptat,

Află că această boală

Este greu de vindecat.

Toate celelalte patimi

Sunt din fire omenești

Și lucrându-le îți pare

Că din ele te-ndulcești.

La zavistie din contra,

Simți că ești ca otăvit,

Căci la inimă te roade

Vermele neadormit.

Deci pe gânduri tu adesea

Spovedește-le curat

Și te roagă pentru care

Urâciunea te-a luptat.

A zavistiei meteahnă

Este lucru diavolesc,

Care nu te lasă-n pace,

Când vezi că alții sporesc.

Nu lăsa ca să mocnească

Răul nemărturisit,

Nu cumva să putrezească

Binele agonisit.

Iubirea de argint

Când te prinde în capcană

Lăcomia de arginți

S-o vadești ca pe o rană

La duhovnicești Părinți.

Căci fiind năravul tainic,

Este greu de priceput

Și pe mulți din cei cu râvnă

Lăcomia i-a pierdut.

Rădăcina răutății

La păgâni și la evrei:

Ai pe Iuda doar ca pildă

Și începător al ei.

Desfrâul

La dulceața desfrânării

Dacă ești obișnuit,

Vino tainic, ticăloase

Pân-la Poarta lui David.

Să-ți închipui tu acolo

Cum la ziua cea de-apoi

Scaun greu de judecată

Se va pune pentru noi.

Cum vei suferi mânia

Dreptului judecător?

Cum vei trece peste râul

Cel cu focul arzător?

Cum vei suferi osânda

Care se va hotărî,

Cum vei suferi pe demoni

Când la munci te va târî?

Lăcomia pântecelui

Dacă ai din nesimțire

Pântece nesățios

Vino până la Golgota

Lângă Crucea lui Hristos!

Iată, suflete, privește

Stânca cum s-a despicat

La vederea răstignirii

Pentru cel necumpătat!

Deci în taină mergi adesea

La Golgota cugetând

Ca să capeți înfrânare

Umilindu-te în gând.

Trândăvia

Iară duhul trândăviei

Dacă vezi că te-a cuprins

Cugetă la ceasul morții

Și la focul cel nestins.

Mânia

Suflete, de ai mânie,

Dacă lesne te iuțești,

De a treia fericire,

Ticăloase, te lipsești!

Nu vei moșteni pământul

Fericiților de sus!

Celor blânzi le este partea

După cum Domnul a spus.

– Vino fire mânioasă

Ca să vezi pe Mielul blând

Cum se junghie pe Cruce

Toate pentru noi răbdând.

Deci primește cu blândețe

De la oameni câte vin

Ca să moștenești pământul

Celor blânzi în veci

AMIN.

Redactată de Bogdan

JIANU, X A

Invitația la vals - o ilustrare eterogenă a iubirii adolescente

Se spune că „Dragostea este ca și cum ai cânta la pian. Mai întâi, trebuie să înveți să cânti după reguli, apoi trebuie să uiți regulile și să joci din inima ta”.

De mult căutam o carte bună despre dragostea adolescentină, o poveste romantică cu final tragic și, în același timp, un exemplu al dependenței de a fi cu cineva. Nu am crezut că există oameni cu acest viciu până când nu am citit cartea „Invitația la vals”, scrisă de Mihail Dumeș.

Tudor, un student la drept, privea relațiile cu fetele ca pe o joacă. Nu investea niciodată sentimente într-o relație, oricât de frumoasă era fata respectivă. Avusese la viața lui parte de multe fete, asta datorită șarmului de care dispunea. Deși nu-și dorea să se implice într-o relație serioasă, își facea una aproape fără să vrea. Își pune în minte să o cucerească pe vecina de cameră, pe Mihaela (sau Micaela/Michaela cum este numită în anumite variante ale cărții) care îi făcuse o impresie destul de plăcută.

Începe prin scrierea unor scrisori de dragoste care la început îi sunt înapoiate, dar pe parcurs îi sunt acceptate. Acest joc tăcut al lor are rolul de a pregăti terenul de luptă. Ceea ce-l îndemna pe Tudor să lupte fusese reticiența cu care privea Mihaela lucrurile. Părea greu de cucerit. Încă din primul moment ea reprezentase pentru el mai mult un teritoriu necunoscut pe care dorea cu orice preț să-l cucerească.

Personajele experimentează o iubire matură, pentru că niciunul nu avusese parte de una; pentru Mihaela era prima experiență romantică, iar pentru Tudor era încă o relație, însă de data asta se implică mai mult decât și-ar fi dorit. Pentru el, ea era o provocare. Mihaela îl vrăjea, iar el, Tudor îi era un element vital. Actanții au parte de momente memorabile, potrivite unui cuplu de îndrăgostiți, dar pe parcurs minunata

lor iubire se transformă treptat într-un coșmar. Ambele personaje trec prin multe încercări, ambii greșesc, dar în final ajung să se descarce fiecare și să recunoască tot ceea ce au greșit pe parcursul relației. Acțiunea, povestea este destul de complicată, de aceea vă las să descoperiți destinul acestor personaje singuri, citind romanul. (Ca un indiciu: toată suferința femeilor din trecutul lui Tudor l-au ajuns, iar iubirea când a avut ocazia, l-a atacat...).

Invitația la vals este unul din acele romane românești care trebuie neapărat citite. Mihail Drumeș a scris un roman frumos, a creat două personaje senzaționale și a urmărit diferite faze ale unei povești de iubire. Este de admirat stilul sensibil, al scriitorului și modul în care a tratat tema iubirii în opera, dar și dorința sa de a avea mereu pe cineva alături, de a experimenta taina iubirii (ce-i drept, într-un mod eronat).

„Ultimul rămas bun, în dragoste este acela care nu se spune”. - Alexandre Dumas. Consider că această carte a fost pe placul meu și cred că dacă ar fi să o mai citesc odată, aș trăi aceleași emoții pe care le-am simțit în timpul primei lecturări.

Anisia-Ioana ȚIGĂNESCU, IX B

Recenzie la filmul artistic *Up* (2009)

Filmul „UP” - „Deasupra tuturor”, este unul din motto-urile studiourilor Disney-Pixar, un film 3D de animație produs în anul 2009, care se bazează pe lacrimi și râsete. „Pentru fiecare zâmbet trebuie să fie și o lacrimă!” În primele 15 minute ale filmului se prezintă viața lui Carl Fredricksen și Ellie, suflete pereche de la prima lor vedere în copilărie, pasionați fiind de același explorator, aventurierul Muntz. La nunta lor se mai stinge un vis, de a călători la Cascada Paradisului în America de Sud, pentru că, Ellie este cuprinsă de o boală fatală, care intervine exact în momentul în care Carl se pregătește să o surprindă cu biletele pentru marea călătorie. Carl, fiind pe pragul intrării într-un azil, este pe cale să-și piardă casa, însă plin de imaginație reușește să ridice căsuța în aer de o multitudine de baloane multicolore umplute cu heliu. A doua parte a filmului este plină de acțiune, aventură, antrenantă, amuzantă și totodată are un spirit de animație pentru cei mici. Văduvul Carl Fredricksen în aventurile sale este însoțit de un copil pe nume Russel, puștiul pasionat de aventură, un câțel Dug, iubitor, loial, naiv și ușor distrat, care îl alege de stăpân pe Carl, și Kevin, o pasăre exotică, multicoloră cu pasiunea de a mânca ciocolată. Personajele negative sunt la fel de bine structurate, cum ar fi marele explorator Charles Muntz, fără remușcări și fără rețineri în atingerea scopurilor sale, precum și marea haită de câini de atac, armată întocmită de Muntz, câini vorbitori cu ajutorul zgârzilor electronice conduși de Alpha. UP este un omagiu adus dragostei, prieteniei. Mesajul central este că bucuria de a trăi trebuie descoperită în lucrurile simple, de zi cu zi, și chiar cele mai obișnuite lucruri pot deveni cele mai extraordinare lucruri atunci când le faci cu cei mai buni prieteni, când îți dai seama ce este cu adevărat important. Documentarul de animație nu face decât să ne reamintească faptul că nu ești niciodată prea bătrân pentru a-ți urma visele demult promise și prea mult amânate.

Alexandra Niculina DAMIAN, XI B

Numele lunii aprilie (latină: Aprilis) provine de la cuvântul latinesc *aperio*, *ire* = a deschide, deoarece în aprilie se deschid mugurii plantelor. Înainte de anul 700 î.Hr., luna aprilie era a doua lună a anului în calendarul roman și avea 29 de zile. După ce Iulius Caesar a introdus calendarul iulian în 45 î.Hr., luna aprilie avea 30 de zile și devenea a patra lună a anului. Grecii numeau luna aprilie *Mounichion*. În România, luna aprilie, popular, se numește *prier*.

La 1 mai 1886, sute de mii de muncitori din SUA au ieșit în stradă pentru a-și cere drepturile, printre care dreptul la ziua de muncă de opt ore, fără a le fi redus salariul. Cea mai amplă manifestație a avut loc la Chicago, unde numărul protestatorilor a depășit 90.000. Însă aceste drepturi au fost câștigate cu prețul unor vieți omenești. Astfel, trei zile mai târziu, 65.000 de demonstranți protestau în piața Haymarket din Chicago, când mai mulți muncitori au dorit să se alăture protestului angajaților de la întreprinderea de prelucrare a lemnului „McCormick”. Intervenția dură a poliției s-a soldat cu împușcarea a patru protestatari și cu rănirea altora.

In România, Ziua Internațională a Muncii a fost marcată prima dată în 1890, de mișcarea socialistă, apoi a continuat să fie sărbătorită în timpul domniei lui Carol I și Ferdinand. Cea mai mare amploare a cunoscut-o însă în perioada regimului comunist, care a confiscat adevărata semnificație a zilei de 1 Mai și a transformat-o într-un prilej festiv de propagandă comunistă și de recunoștință față de conducători.

Numele lunii Iunie provine din limba latină „Iunius” de la zeița romană Iuno, soția lui Jupiter și protectoarea femeilor măritate. În România, luna iunie, popular, se numește *Cireșari*. I. L. Caragiale spunea despre luna iunie: Se inventează o nouă umbrelă pentru picioare, în vederea sistemului de stropire a stradelor Capitalei.

In România, Ziua Copilului a fost sărbătorită prima oară la 1 iunie 1950.

Valentin CANTONAȘ, XII A

Lucrări de pictură în Paraclisul Seminarului „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi

Cu prilejul vizitei arhieresti din data de 25 ianuarie 2009 și a slujirii primei Sfinte Liturghii în Paraclisul cu hramul „Sfântul Ioan Iacob”, situat în clădirea nouă a Seminarului din Dorohoi, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Teofan afirma: „*mă bucur pentru că este prima Sfântă Liturghie*

săvârșită aici, pentru că dacă s-a slujit pentru prima oară înseamnă că de astăzi înainte orașul acesta are încă un susținător, adică încă un altar, adică încă un turn de apărare, un stâlp care susține localitatea, pentru că orice Sfântă Liturghie săvârșită într-o biserică, înseamnă o mână așezată de Dumnezeu asupra acelei localități.”

Proiect inițiat și desfășurat de Părintele Profesor Constantin Muha, Directorul de atunci al Seminarului, Paraclisul a devenit cu timpul un spațiu de necesitate liturgică și culturală, fiind martorul a numeroase evenimente ale școlii, festivități de deschidere a anului școlar și slujbe de Te-Deum, a reunirii absolvenților promoțiilor anterioare, precum și a numeroase evenimente cultural-educative și duhovnicești. Toate acestea au făcut ca în jurul Paraclisului să se nască o frumoasă familie, alcătuită din colaboratori, binefăcători, absolvenți și prieteni ai școlii, reuniți prin jertfa, atmosfera de prețuire creată și prin cuvântul viu și mângâietor, amprentat de personalitatea Părintelui Constantin.

În memoria lucrării începute de Părintele Constantin, dar și în amintirea cinstirii pe care Părintele i-a arătat-o Sfântului Ioan Iacob Hozevitul, patronul și ocrotitorul școlii și al Paraclisului, dar și cu nădejdea ca prin ajutorul lui Dumnezeu Paraclisul să fie împodobit în totalitate cu pictură și să primească veșmântul sfințirii, în perspectiva aniversării în anul 2023 a 100 de ani de la înființare și a 30 de ani de la redeschidere, cu mult respect și prețuire, adresăm tuturor prietenilor Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi rugămintea de a sprijini finalizarea picturii interioare a lăcașului de rugăciune. Momentan este finalizată partea superioară a cupolei Sfântului Altar și a Naosului, lucrare câștigată la licitație de pictorii Sabin și Gabriela Drinceanu din Iași și începută în anul 2016. Costul per metru pătrat este de 100 Euro, până în acest moment

fiind plătită suma de 54.000 lei, obținută prin donații.

Donațiile pot fi făcute pe următoarele căi:

- Transfer bancar în contul Seminarului, cont: RO63TREZ11721E331400XXXX, CUI 12581586.
- Numerar la casieria Seminarului.
- Informații suplimentare la tel. 0740.566.367.

Vă mulțumim și Bunul Dumnezeu să Vă răsplătească jertfa!

Lansare de CD „În grădina bucuriilor”

8 martie 2020 ar fi trebuit să fie o zi specială pentru #Cântăcioșii #STLD de la Seminarul Teologic din Dorohoi... Era ziua în care trebuiau să-i cânte celei mai frumoase și gingașe flori: MAMA!

Spectacolul „*Un zâmbet și un gând frumos pentru mama*”, ediția a XVII-a, a fost însă anulat cu o oră înaintea începerii. Motivul - îl știm cu toții: Sars-CoV2.

În cadrul spectacolului, tinerii iubitori de muzică de la Seminarul dorohoiian ar fi trebuit să lanseze și un CD, dedicat mamei, CD la care s-a muncit mult și care ar fi trebuit să aducă bucurii în sufletele tuturor. Poate că nu întâmplător CD-ul se intitulează „*În grădina bucuriilor*”!

Spectacolul a fost reluat anul acesta, însă doar online, iar CD-urile își așteaptă ascultătorii!

Vă oferim așadar oportunitatea de a asculta #Cântăcioșii #STLD oriunde și oricând! Cumpărând acest CD, care costă 25 de lei, puteți sprijini activitatea acestor copii minunați, care, de data aceasta, își propun să vă surprindă cu noi proiecte, mai îndrăznețe, adaptate condițiilor actuale!

CD-urile se găsesc la sediul Seminarului, din Dorohoi, strada Poștei 14. Persoane de contact: Pr. Ionuț Crețu sau Alexandra Olariu.

Mulțumim!

Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sf. Ioan Iacob” Dorohoi

Cântăcioșii În grădina bucuriilor

• Olivia Sîrbu • Roberta Prisacariu • Alexandra Olariu •
• Otilia Giosu • Alexandra Giosu •
• 2020 •